

உ
கடவுள் துணை

செந்தமிழ்

தொகுதி-க.] விரோதிகிருதுஸ் ஆடிமீ. [பகுதி-க.

பரதநீதிசாரம்

பரதநீதிசாரம் என்பது பரதன் கூறிய நீதியின் சாரம் எனப் பொருள்படும். சாரம்=உறுதியானபாகம். பரதன் என்னும் பெயருடையார் பலர். நாவலந்தீவினை அரசுசெய்த அக்கிரீத்திரனுடைய புத்திரர்களுள் ஒருவனையும் பரதன் என்பர். நாட்டியசாத்திரங் கூறிய முனிவனையும் பரதன் என்பர். துட்டியந்த மஹாராஜாவின் மைந்தனையும் பரதன் என்பர். இங்கே கொள்ளப்படும் பரதன் தசரதனுடைய பிள்ளை. இராமச்சந்திரன், இலக்குமணன், சத்துருக்கின்னன் என்னும் மூவருக்குஞ் சகோதரன்.

இந்தப்பரதன் இராமச்சந்திரன் முதலிய சகோதரர்கள் மூவரோடுங் கூடிச்சென்று வேத வேதாங்கங்களையும் மற்றைச் சாத்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தவன். இயற்கையறிவோடு செயற்கையறிவாகிய கல்வியறிவிலும் முதிர்ந்தவன். மநுநெறியுந் தருமநெறியும் வரம்புகண்டவன். வசிட்டர் முதலிய முனிவரர் சகவாசம் பெரிது முடையவன். “மறையோதுவித் திவரை வளர்த்தானும் வசிட்டன் காண்” என்பதும் அறிக.

இந்தப் பரதனைப்போலச் சகோதரவாஞ்சையும் ஒற்றுமையு முடையவர் யாவருமில்லை. இவனுடைய சகோதாவொற்றுமையை யாவரும் புகழ்ந்து கூறுவர். குரங்குகளைக்குறித்து இலக்குமணரோடும் பேசும்போது பூராமபிரானும் வியந்து கூறினர்.

வாலிவதைப்படலம்

அத்தாவிது கேளென வாரியன் கூறு வானிப்
பித்தாய விலங்கி னொழுக்கினைப் பேச லாமோ

எத்தாயர் வயிற்றினும் பின்பிறத் தார்க ளெல்லாம்
ஒத்தாற் பரதன் பெரிதுத்தம னாவ துண்டோ.

இங்கே ஸ்ரீராமபிரான் இலக்குமணனை நோக்கிச் சகோதர சிறு
கத்தினாலே பரதன் உத்தமனாயினான் என்பது கூறியவாறறிக.

இந்தப்பரதன் தமயனாகிய ஸ்ரீராமபிரானை “எவ்வையும்பாயு
மெம்பிரானு மெம்முனும்” என்று சந்தகமுஞ் சிந்தைசெய் திருந்த
வன். தமயனை வஞ்சித்துத் தாயாகிய கைகேயி என்பாள் தந்தை
பாற் சூழ்ச்சிசெய்து தன்பொருட்டுப் பெற்ற அரக்டலைச் சற்றும்
விரும்பாது தாயையும் பலபடமுனிந்துகூறிக் கௌசலைமுன்னிலை
யிற் சென்று “தாய்சொற்கேட்டலும் - கோளுறுமடங்கலிற் குமுறி
வீம்முவான் - நாளுறுநல்லறநடுங்க நாவினாற் - குளுறுகட்டுரை” சில
சொல்லினன். அக் கட்டுரைகளெல்லாம் தருமநீதியை விளக்குவன.
எம்முனை வஞ்சித்து இவ் வரசியலைக் கொள்வேனாயின்; இவன் இவன்
எய்தும் நரகினில் யான் எய்துக என்று குளுறுவு கூறினான். அவற்
றுள்ளே சாரமாயுள்ள சிலவற்றை இங்கே கூறுதும்.

கொல்லாமை, வாய்மை முதலிய அறங்களைக் கெடுக்க முயன்ற
வர், இரக்கமற்ற நெஞ்சினர், பரதாரம் விரும்பினவர், மெலியரா
யுள்ள பிறரைச் சீறிவருத்தினவர், உயிர்க்கொலைசெய்து வாழ்ந்த
வர், துறவிகளுக்குத் துயர்புரிந்தவர், குரவரைக் கொன்றவர், மகளி
ரைக் கொன்றவர், அரசனோடுபோய் அமரிற் புறங்கொடுத்தவர்,
இரப்போர் பொருள் கவர்ந்தவர், நாராயணமூர்த்தியை அவமதித்
தோர், வேதியர்விட்டிலே திங்குசெய்தவர், வேதங்களைப் பேணாத
வர், அவைகளைப் பொய்யென்பவர், தாய்பசிக்க உண்டவர், போரி
லே நாயகனிறக்க நடந்தவர் என்னும் இவரெய்தும் நரகினை யான்
அடைக.

பள்ளியடைப் படலம் .

அறங்கெட முயன்றவ னருளி னெஞ்சினன்
பிறன்கடை நின்றவன் பிறரைச் சீறினான்
மறங்கொடு மன்னுயிர் கொன்று வாழ்ந்தவன்
துறந்தமா தவர்க்கருந் துயரஞ் சூழ்ந்துளான்.

இதனாலே தருமங்களை வளர்க்க முயலுதலும், நெஞ்சிலிரக்கங் கொண்டிருத்தலும், பரதாரம் விரும்பாமைபும், பிறரைச்சினவாமையும், கொல்லாமைபும், துறவினர்க்குத் துணைசெய்தலுந் தருமநீதி என்பது பெறப்படுகின்றது.

குரவரை மகளிரை வாளிற் கொன்றுளோன்
புரவலன் நன்னெடு மமரிற் புக்குடன்
விரவலர் வெரிநடை விழிக்க மீண்டுளோன்
இரவல ரிருநிதி யெறிந்து வெளவினோன்.

இதனாலே குரவர்க்கும், மகளிர்க்கும் ஊறு செய்யாமையுந், போரிற் புறங்கொடாமையும், இரப்போர்க்கு இடர்செய்யாமையுந் தருமநீதி என்பது பெறப்படுகின்றது. “புரவலன் நன்னெடுமமரிற் புக்குடன்” என்னும் பாடம் “புரவலனுறுபொருள் புனைவில் வாரினோன்” என அச்சிலே வேறாயிற்று.

தழைத்ததண் டெளவினோன் தலைவ னல்லனென்
றழைத்தவ னறநெறி யந்த னாளரிற்
பிழைத்தவன் பிழைப்பிலா மறையைப் பேணலா
திழைத்தவன் பொய்யெனு மிழுதை நெஞ்சினோன்.

இதனாலே விட்டுணுவைத் தலைவன் என்று கொள்ளுதலும், வேதியருக்குத் தவறுசெய்யாமையும், வேதமோதுதலும், வேதத்தை மெய்யென்று நம்புதலுந் தருமநீதி என்பது பெறப்படுகின்றது.

தாய்பசி யுழந்துயிர் தனரத் தான்றனி
யாய்ப்பெரும் பாழ்வயி றளிக்கும் பாவியும்
நாயகன் படநடத் தவனு நண்ணுமத்
தீயெரி நாகத்திற் கடிது செல்கயான்.

இதனாலே தாய்பசி நீக்கித் தானுண்ணுதலும், தலைவனைப் பேணிக் காத்தலுந் தருமம் என்பது பெறப்படுகின்றது.

சரண்புகுந்தவரைக் கைவிட்டவர், எப்பொழுதுந் தருமஞ்செய்யாதவர், பொய்ச்சாட்சி சொன்னவர், அடைக்கலங் கவர்ந்தவர், எய்ததிடத்திடர் செய்தோர், வேதியர் விட்டுக்கு நெருப்புவைத்தவர்,

மைந்தரைப் பேணுதவர், வழக்கிற்பொய்த்தவர், ஈசுரதூடணஞ்செய்தவர் என்னும் இவர்புகும் நாகிலை யானும் புகுக.

தாளினி லடைந்தவர் தம்மைத் தற்கொரு
கோளுற வஞ்சினன் கொடுத்த பேதையும்
நாளினு மறமறந் தவனு நண்ணுறும்
மீளரு நாகிடைக் கடிது வீழ்கயான்.

இதனாலே சரண்புகுந்தவரைப் பேணுதலும், செல்லும்வாயெல்லாந் தருமஞ்செய்தலும் நீதி என்பது பெறப்படுகின்றது. “நாளினு நறைநுகர்ந் தவனு” என்பது பாடாந்தரம். பின்னர்ப் “பருகினை” என வருதலின் அது நன்றன்று.

பொய்க்கரி கூறினோன் போருக் கஞ்சினோன்
கைக்கொரு மடைக்கலங் கார்து வவ்வினோன்
எய்த்திடத் திடர்செய்தோ னென்றி னோர்புகும்
மெய்க்கொடு நாகிடை விரைவின் வீழ்கயான்.

இதனாலே பொய்ச்சாட்சி சொல்லாமைபும், போருக்கஞ்சாமைபும், அடைக்கலங் காத்தலும், இளைத்தார்க்குத் துயர் செய்யாமைபும் தருமம் என்பது பெறப்படுகின்றது. எய்த்திடம் - இளைத்த இடம்.

அந்தண ருறையுள யனலி யூட்டினோன்
மைந்தரை நோக்கிலன் வழக்கிற் பொய்த்துனோன்
நித்தனை தேவரை நிகழ்த்தி னோன்புகும்
வெந்துயர் நாகத்து வீழ்க யானுமே.

இதனால் வேதியர் வீட்டினைப் பேணுதலும், மைந்தரைப் பேணுதலும், வழக்கிற்பொய்யாமைபும், தெய்வமிகழாமைபுந் தரும நீதி என்பது பெறப்படுகின்றது.

கன்றுக்குவேண்டும் பால்விடாது கறந்துண்டவர், நியாயசபையிலே பொய்கூறிப் பிறர்பொருள் கவர்ந்தவர், செய்ந்நன்றி மறந்து திங்குரைப்பவர், தம்மோடு வழியில்வரும் பெண்களை ஆறலைக்கவிட்டுத் தம்முயிர்பேணிச் சென்றவர், அயலார் பசியை நோக்காதுண்ட

வர், போரிலே வந்த பகைவருக்கஞ்சி உயிர்வாழ விரும்புவோர், தருமப் பொருளைக் கவர்ந்தோர் என்னும் இவர்கள் புகும்நரகில் யானும் புகுக.

கன்றுயி ரோய்ந்துகக் கறந்து பாலுண்டோன்
மன்றிடைப் பிற்பொருண் மறைத்து வவ்வினோன்
நன்றியை மறைத்தற மறந்த நாவினோன்
என்றிவ ருறுநர கென்ன தாகவே.

இதனாலே கன்றுக்குவேண்டும் பால்விட்டுக் கறத்தலும், பொய் கூறிப் பிற்பொருள் கவராமையும், செய்நன்றி மறவாமையுந் தருமநீதி என்பது பெறப்படுகின்றது.

ஆய்தல் - உள்ளதனிற் குறைதல். அறமறந்த நா=நீங்குரைக் கும் நா. “நன்றியை மறந்திடு நயமினாவினோன்” என்பது பாடாந் தரம்.

ஆறுதன் னுடன்வரு மஞ்சொன் மாதரை
கூறைகொண் டலைக்கத்தன் னுயிர்கொண் டேகினோன்
சோறுதன் னயலுளோர் பசிக்கத் துய்த்துளோன்
ஏறுமக் கதியிடை யானு மேறவே.

மகளிரைப் பாதுகாத்தலும், அயலார் பசிதீர்த்தலுந் தருமநீதி என்பது இதனாற் பெறப்படுகின்றது.

எஃகெறி செருமுகத் தேற்ற தெவ்வருக்
கொஃகின னுயிர்வளர்த் துண்ணு மாயையான்
அஃகலி லறநெறி யாக்கி யோன்பொருள்
வெஃகிய மன்னன்வீழ் நரகில் வீழ்கயான்.

போரிலேற்ற பகைவருக் கஞ்சாமையும், தருமத் திரவியம் கவராமையுந் தருமநீதி என்பது இதனாற் பெறப்படுகின்றது.

கன்னியைக் கற்பழித்தவர், குருபன்னியைப்புணர்ந்தவர், கள்ளுண்டவர், பொண்ணைத்திருடினவர் என்னும் இவருறு கதியை யானும் அடைக.

கன்னியைக் கற்பழித் தேகி னோன்குரு
பன்னியை போக்கினோன் பருகி னோனறை

பொன்னிகழ் களவினிற் பொருத்தி னோனென
இன்னவ ருறுகதி யென்ன தாகவே.

கன்னியைக் கெடாமையும், குருவின்மனைவியைப் புணராமையும், கள்ளுண்ணாமையுந், கனகந்திருடாமையுந் தருமநீதி என்பது இதனாற் பெறப்படுகின்றது.

குற்றமில்லாத குலங்களிலே குற்றமேற்றினோர், பஞ்சகாலத்திலே எளியவ ருணவைக் கெடுத்தவர், நல்ல பதார்த்தங்களை அயலார்க்குக் கொடாதுண்டவர், ஒருவர் யாசிக்கும் பொருளை இல்லை என்று நானே, நானே என்று பலநாளலைப்பவர் என்னும் இவர்கள் எய்துங் கதியை யானும் எய்துக.

மறுவிரெல் குலங்களை மாசிட் டேற்றினோன்
சிறுவிலை யெளியவ ருணவு சிந்தினோன்
நறியன வயலவர் நாவி னீர்வர
உறுபத துங்கிய வொருவ னாகயான்.

இதனாற் பெரிய குலங்களை நிந்தியாமையும், எளியாருணவைக் கெடுக்க முயலாமையும், அயலரைப் பேணிவாழ்த்தலுந் தருமநீதி என்பது பெறப்படுகின்றது.

ஏற்றவர்க் கொருபொரு ளுள்ள தில்லென்று
மாற்றல் னுதவலன் வரம்பில் பல்பதல்
ஆற்றல் னுழற்றுமோ ராத நெய்துமக்
கூற்றறு நாகினோர் கூறு கொள்கயான்.

ஒரு பொருளை விரும்பிவந்து யாசிப்பவருக்குப் பலநாள் அலை யாமல் உடனே கொடுப்பது தருமநீதி என்பது இதனாற் பெறப்படுகின்றது.

யாதாயினும் ஒரு பொருளை யாசித்தவருக்கு அப்பொருள் கொடுப்பது பிரியமில்லையாயின் ; எம்மிடம் உள்ளது அதனைத் தருவதில்லை என்று உடனே மறுத்துரைக்கிறிடவேண்டும். கொடுப்பது பிரியமாயின் ; உடனே கொடுத்துவிடவேண்டும். மறுத்தல், கொடுத்தல் என்னும் இவ்விரண்டு மின்றி நானே, நானே என்று பலநாளைக்கு வருமாறலைத்தல் நாகிற்குக் காரணமான அநீதி என்பது இங்கே பாதன் கூறிய கூற்றால் இனிது பெறப்படும்.

இவ்வாறாய நீதீசாரங்களை அறியாதார் சிலர் தம்பால் யாசிக்கும் பொருளை இல்லை என்று சொல்லுதற்கு நாணித் தருவேம் என்று சம்மதங்காட்டித் தருதற்குமனம் பொருந்தாராய் நாளை, நாளை என்று அலைப்பார்கள். இதுவும் நீதியாகுமா? உடனே இல்லை என்று சொல்லுதல் ஆகாதா? இல்லை என்று சொல்லுதலே நல்லது. காரியென்பவன் பொருட்டு ஆடு ஒன்று கேட்ட ஓளவையாருக்கு வாதவன் என்னும் இடையன் பின்னர்த் தருவேன் என்றான். வத்தவன் என்னும் இடையன் நாளைத் தருவேன் என்றான். யாதவன் என்னும் இடையன் யாதொன்றும் இல்லை என்றான். இம் மூவருள்ளே யாதவன் “யாதொன்றும் இல்லை” என்றதையே ஓளவையாரும் இனிது என்று பாராட்டினர்.

வேண்பா

வாதவர்கோன் பின்னையென்றான் வத்தவர்கோ னுளையென்றான்
யாதவர்கோன் யாதொன்று மில்லையென்றான்—ஆதலால்
வாதவர்கோன் பின்னையினும் வத்தவர்கோ னுளையினும்
யாதவர்கோ னில்லை யின்து. (தமிழ்நாவலர் சரிதை.)

இங்கே ஓளவையார் கூறிய நீதியும், பாதன் கூறிய நீதியும், பேதமின்றி ஒத்திருக்கின்றன. பாதன் கூறிய நீதிகளுள்ளே சில இயைபின்மை நோக்கி இங்கே காட்டப்படவில்லை.

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

உ

கணபதிதுணை

சன்மார்க்கம்

(உ.எக-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

[புதி-மு. கதிரேசச்செட்டியார் எழுதியது]

எஃகுவேதத்தில் “அந்நியர்களாற் சாதிக்க முடியாத திரிபுரத்தை வெற்றிகொண்டு உலகத்தைக் காத்தமையாற் பசுபதிநீயே யாமெல்லாம் பசுக்கள் என்று அங்கீகரித்தனர் தேவர்கள்” என்பது

கேட்கப்படுதலானும், “உமாபதிக்கு வணக்கம், பசுபதிக்கு வணக்கம்” என்னுஞ் சுருதியுண்மையானும், ஏனைய தேவர்களெல்லாம் பசுக்களென்பதும், சிவபிரானொருவரே பசுபதியென்பதும் வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குவனவாம். இங்ஙனம் வேதாகமங்களானிச்சயிக்கப்பட்ட பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானே அதுமானவளவையானுணர்தலும், அப் பதிப்பொருளோடு பசுபாசங்களினுண்மையைத் தெளிதலும், அத்துவித சப்தத்திலுள்ள அகரத்திற்கு இன்மை மறுதலைப்பொருள்களையொழித்து அன்மைப் பொருள்கோடலும் பிறவுஞ் சைவசித்தார்த்தத்திலுள்ள தெளிபொருள்களாகக் காணப்படலான், சைவசமயமே சன்மார்க்க மென்னுஞ்சொல்லாற்கூறுதற்குரிமையுடையதாகும். வீடு என்பது எல்லாப் பொருட்பற்றுக்களையும் விடுதலே யாதலானும், அங்ஙனம் விட்டபின் மீண்டுபிறத்தலின்மையானும், அப்பிறப்பின்மையை யான்மாக்களுக்குத் தவம் பதிக்குப் பிறப்பிறப்பின்மை யின்றியமையா தென்பது யாவரானும் அங்கீகரிக்கற்பாலதே. இவ் விலக்கணம் “எல்லாப் பிறப்பு மிறப்புமியற் பாவலர்தஞ், சொல்லா லறிந்தேநஞ் சோனேசர்—இல்லிற், பிறந்தகதை யுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்துண், டிறந்தகதை யுங்கேட்டி லேம்” என்னும் பிரமாணப்படி சிவபிரானிடத்தன்றிப் பிற தேவரிடத்தின்மையானும், அவரெல்லாம் பிறந்துவாழ்ந்திறந்தகதை புராணங்களிற் கேட்கப்படுதலானும், “எப்பொழுது ஆகாயத்தைத் தோலாகவுரித்து உடுக்கின்றனரோ அப்பொழுது சிவத்தை யறியாது (பிறவித்) துக்கத்தின் முடிபெய்தும்” என்னுஞ் சுருதியாற் சிவபிரானைச் சார்ந்தாலொழியத் துக்க நிவிர்த்திபெற முடியாதென்று தேறப்படுதலானும் அப்பெருமானே மோக்ஷதாதாவென்பது ஐயமின்றியுணரலாம்.

இனி, அச் சிவபாஞ்சுடரைப் பரம்பொருளெனத் தேற்றி, அவரைச் சாரவிரும்பித் தன்னை யடுத்தாரை நேரே கொண்டுசெலுத்தும் உண்மைநெறி சைவசமயமேயாதலின், அதுவே சன்மார்க்கமென்பதி லொருசிறிதும் ஐயமின்று. முனிவர், சித்தர், இந்திராதிதேவர் முதலிய யாவருக்கும் இச் சைவசித்தார்த்த சன்மார்க்கமே தாயகமாகவுள்ளதாகும். இவ் வுண்மைகளை நன்கு தெளிந்த ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகளும், “அந்தோவீ ததிசயமிச் சமயம் போலின்

றறிஞரெலா நடுவறிய வணிமா வாதி, வந்தாடித் திரிபவர்க்கும் பேசாமோனம் வைத்திருந்த மாதவர்க்கு மற்று மற்றும், இந்திராதிபோகநலம் பெற்றபேர்க்கு மிதுவன்றித் தாயகம்வே றிஷ்லையிலை, சந்தானகற்பகம்போ லருளைக் காட்டத் தக்கநெறி யிந்நெறியே தான்சன்மார்க்கம்” என்று தம் அதுபவஞானத்தா னராய்ந்து கூறினர். இன்னும், இம் மார்க்கமானது பிறநெறிகளையெல்லாந் தனக்குச்சோபானமாக ஏற்று அந்நெறிப்பட்டாரை முடிவிற நன்பாற் சேர்த்துக் கோடலானும், பிறநெறிக ளிங்நனமின்றி யொன்றையொன்று வெறுத்தொதுக்குதலானும், இச் சைவசித்தாந்த நன்மார்க்கமே சன்மார்க்கமா மென்பது கரதலாமலசமாகும்; இன்னும், இச் சமயமானது பிருதிவிதத்தவமுதற் சிவதத்துவ மீருகத் தத்துவங்கள் முப்பத்தாறெனவும், இவைகளைக் கடந்துநின்றலாற் சிவபிரான் தத்துவாதிதராவரெனவுங் கூறுதலானும், பிறசமயங்களெல்லாம்பெரும்பாலும் இம் முப்பத்தாறனுள் ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநாலிடங்கியத்தத்துவப் பொருள்களையே பரம்பொருளெனக் கோடலானும், அவையெல்லா மிதனுள் வியாப்பியமாயடங்க இது வியாபகமாயொன்றினுமடங்காமல் அவற்றையெல்லாங் கடந்துநின்றலான் இதனையே அதீத சமயமெனவும், இந் நெறிச்சென்று பெறும்பொருளே பழம்பொருளாமெனவுந் தெளிந்த ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகள்,

“சைவசமயமேசமயஞ்சமயாதீதப்பழம்பொருளைக்
கைவந்திடவேமன்றுள்வெளிகாட்டுமிந்தக்கருத்தைவிட்டுப்
பொய்வந்துழலுஞ்சமயநெறிபுகுதவேண்டாமுத்திதருந்
தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச் சேர வாருஞ் செகத்தீரே.”

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இனிச், சன்மார்க்க மென்பதற்கு நல்லொழுக்கமெனப் பொருள் கொண்டு அறநூல்களில் விதித்தனசெய்தலும், லிலக்கியன வொழித்தலுமா மென்பதுமொன்று. கடவுட்பக்தி, அடியார் பக்தி, ஜீவதயை, அன்பு, பரோபகாரம், நடுகிலை, வாய்மை, கொல்லாமை, கள்ளண்ணாமை முதலியவாகப் பலவாறு விரித்துக்கூறப்பட்ட ஒழுக்கவகைகளெல்லாம் சைவர்க ளின்றியமையாது மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று சித்தாந்த நூல்கள் வற்புறுத்திக் கூறுதலானும், இவ்வொ

மூக்கங்களிற்றவறுவோர்க்கு மிகுதியான தண்டங் கூறுதலானும், இவைமுற்று மிச் சமயத்து ளடங்குதலானும் இந்நெறி சன்மார்க்க மென்பதி லோரிடர்ப்பாடுமின்று.

இனிச், சன்மார்க்க மென்னுஞ் சொற்குச் சக்தையறிதற்குரிய மார்க்கமென்று பொருள்கோடலு மொன்று. சத்து என்னுஞ் சொற்குப் பொருள் சிவமென்று கூறலாம். ‘அஸ’ என்னும் பகுதியும் ஸுது என்னும் விசுவயுக்திக்குண்டு “உவபெஸெஸுஜநுநா லிகஹு” (1-3-2) என்னும் பாணினி சூத்திரத்தால் விசுவயுக்தி காரமும் “வஸுதூகலிதெ” (1-3-8) என்னுஞ் சூத்திரத்தால் ஸ காரமும் இத் என்னுஞ் சம்மைபெற்று “தஸுஸொவஃ” (1-3-9) என்னுஞ் சூத்திரத்தால் அவ்விரண்டும் லோபமாகி விசுவ அக் என நின்று “வாவயுபாதுகலிசு” (1-2-4) என்னுஞ் சூத்திரத்தால் நிதவத்தாக “ஸுஸொரஸுஸொவஃ” (6-4-111) என்னுஞ்சூத்திரத் தால் பகுதிமுதலகாரம் லோபமாக இந்தச் சத்து (ஸத்) என்னும் பதமுடிந்தது. இதற்குத் தமிழ்ப்பரியாயம் உள்ளது என்னுஞ் சொல்லாகும். இது, சிவமென்னும் பொருளை யெங்ஙனமுணர்த்து மெனின், “சௌமிய இரண்டாவதற்றதாய் ஏகமாகிய சத்தே முதற் கணிநுந்தது” என்று சாந்தோக்கிய உபநிடதமும், அதனைச் சமந் வயப்படுத்தி விளக்கமாக “நான் ஒருவனே முதற்கண் இருந்தனன்” என்று அதர்வசிரசில் உருத்திரவசனமும், “உருத்திரனாகிய சத்து” என்று கண்டோக்தியாக மகோபநிடதமும் விளக்குகின்ற மயா னும், இச் சுருதிகளையாராய்ந்து சிவனுஞ் சிவனருளுஞ் சத்தாகு மென்று தெளிந்த அபியுக்த ரொருவர் “ஸுதிஸுதிவஸுஸுஸுஸுஸுஸு கிஸு-த்யுபொலிதௌ” என்று கூறுதலானும், சைவசித்தாந்த முத னாலாகிய சிவஞானபோதம் ஆறாஞ் சூத்திரத்தில் “இருதினல்லது சிவசத்தாமென” என்று கேட்கப்படுதலானும், அதற்குச் சித்தாந்த பரமாசாரியராகிய ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வா ர்த்திகவுரையில் “இனி யிவ்விரண்டு தன்மையுமின்றி வாக்குமனதீத கோசரமாய்நின்ற அதுவே சத்தாயுள்ள சிவமென்றுணர்த்தப்பாற்று” என்று காணப்படுதலானும், இவற்றிற்குச் சித்தாந்தஞானபாதுவா

சிய மாதவச் சிவஞானமுநிவர் “சிவசத்து என்னும் இருபெயரோட்
டுப் பண்புத்தொகை வடநூன்முடிவு” என்று பண்புத்தொகையாகக்
கொண்டு பலவாறு விரித்துவிளக்கிய மாபாடிய வசனங்களானும்
சத்து என்னுஞ்சொல் சிவபெருமானையே யுணர்த்துமென்பது ஐய
மின்றித் தெளியலாம். இத் தெளிவினாற் சத்தென்பது சிவனை
யுணர்த்தலானும், சிவனைக்காட்டுமார்க்கஞ் சைவமாதலானும் சைவ
சமயமே சன்மார்க்கமென்பது நிராகேஷபமாக நிச்சயிக்கப்பட்ட
தொன்றாகும்.

இனி, இச் சமயம் சன்மார்க்கமாகும் உண்மை கருதியன்றே
சைவசித்தாந்த நூல்களில் வகுக்கப்பட்ட நால்வகை மார்க்கங்களுண்
முடிவாகிய ஞானமார்க்கத்தைச் சன்மார்க்கமென்று கூறியது உ
மென்க. அந் நால்வகை நெறியுள், புறத்தொழின் மாத்திரையானே
சிவபிரான் உருவத்திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாகிய
சரியை தாதமார்க்கமெனவும், புறத்தொழி லகத்தொழிலென்னு
மிரண்டானும் அருவுருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபா
டாகிய கிரியை சற்புத்திர மார்க்கமெனவும், அகத்தொழின்மாத்தி
ரையானே அருவத்திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாகிய
யோகஞ் சகமார்க்கமெனவும், புறத்தொழிலகத்தொழிலிரண்டுமின்றி
அறிவுத்தொழின் மாத்திரையானே அம் மூன்று திருமேனிக்கு மே
லாயகண்டாகார சித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிளம்பாய் நிறைந்து
நிற்கின்ற சிவபிரானிடத்துச் செய்யும் வழிபாடாகிய ஞானம் சன்
மார்க்கமெனவும், இந்நெறிகளினின்றோர்க்கு முறையே சாலோக
சாமீப சாரூபங்களாகிய அபரமுத்தியும், சாயுச்சியமாகிய பரமுத்தி
யுஞ் சித்திக்குமெனவுங் கூறப் சித்தாந்தப் பெரியார். இந் நால்வகை
மார்க்கங்களுள் நான்காவதாகிய சன்மார்க்கமென்னும் ஞானத்
தையெய்தியே யொருவன் முக்தி பெறவேண்டுமாயினும், அந்
நெறியிற் பரம்பரையாகக் கொண்டுசெலுத்தற்குக் கீழுள்ள மூன்
றுஞ் சாதனமாக இருத்தலான், அவையெல்லா முக்திமார்க்கங்க
ளென்றே கூறப்படுவனவாம். விழுச்சுடர்ச் செம்பொன் மேரு
மால்வரையைத் தலைப்பட லுறுவாராய் நாவலந்தீநிற் பாரதவருடத்
தீனையெய்தி, ஆண்டு நின்றநெறிவினாயினார்க்கு அஃதறிந்துள்ளார்

ஆண்டுக்காட்டிய நெறியே சென்னெறியாயினும், அந் நெறி யிமயத் தையிடையிட்டுக் கிம்புருடவருடத்திற்செலுத்த, அஃது ஏமகூடத் தையிடையிட்டு அரிவருடத்திற் கொண்டுசெலுத்த, அது நிதத் தையிடையிட்டு இளாவிருத வருடத்திற் கொண்டுசெலுத்த இவ் வாறு நூற்றிசையுள் யாண்டு நின்றெய்தினும் நாவலந்திவினைத் தலைப்பட்டு இளாவிருத வருடத்திற் கொண்டுசெல்லுதலும், அஃது இடையீடின்றி மேருமால்வரைக்கே கொண்டுசெலுத்துதலும் போ லப் புறச்சமய அகச் சமயங்களினின்று மேற்சென்று சென்றே றிச் சைவத்தையெய்தப்பெற்றோர், ஆசிரியன் காட்டுஞ் சைவாகம நெறியிற் சமயதிக்கையுற்றுச் சரியை நெறியைத் தலைப்பட்டு அது முற்றியபின்னர் விசேட திக்கையுற்றுக் கிரியைநெறியைத் தலைப் பட்டு யோகநூல் கேட்டு யோகநெறியைத் தலைப்பட்டு இம் மூன்று முறையான் முற்றியபின்னர் கிருவாணதிக்கைபெற்று ஞானநெறி யைத் தலைப்பட்டு வீடுபேறடைவர். கீழுள்ளமூன்றும் ஞானத்திற்கு நிமித்தமாதலான் அவை யொவ்வொருவரானும் இன்றியமையாது அநுட்டிக்கற்பாலனவா மென்றுதெளிந்த நம் தாயுமானசுவாமி கள்“விரும்புஞ்சரியைமுதன்மெய்ஞ்ஞானநான்கும், அரும்புமலர்காய் கனிபோ லன்றோ பராபரமே ” என்று கட்டளையிட்டருளினார்.

நண்டுக்கூறிய சன்மார்க்கத்தையே சைவபரமாசிரியராகிய ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர் “நன்னெறியாகியஞானம்” என்று வார்த்திகத்திற் கூற அதற்கு மாபாடியம் வகுத்த மாதவச்சிவஞானயோகிகள் “நன் நெறி, சன்மார்க்கமென்பன ஒருபொருட் ளினவி” எனவும், “நன்மை யெனப் படுவனவெல்லாவற்றுள்ளுஞ் சிறந்த நன்மையெனப்படுவது வீடுபேறென்ப; அதனைத் தலைப்படுத்தற்கு ஏதுவாய்ச் சிறந்தநெறி யாகவின் ஞானம் நன்னெறி யெனப்பட்டது ” எனவும் கூறியருளி னார். இதனாற் சைவசமயத்தி னங்கங்களாக வகுத்த நால்வகை நெறியுட் சன்மார்க்கமென்பதொன்றாயினும், அச் சமயத்தைச்சார்ந் தார் எய்தற்பாலதாகிய வீட்டின்பத்தைத் தருவது அதுவேயாதலா னும், அதனிடத்துச் செலுத்தற்குரிய சோபான மார்க்கங்களாக மற்ற மூன்றுமிருத்தலானும் அந் நான்கையுந்தன்னுட்பெற்ற சைவ சமயத்தைச் சன்மார்க்கமென்று கூறுதன் மிகவும் பொருத்தமாத

லுணர்க, இவ் வுண்மை மேற்காட்டிய ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் திருப் பாடலானுந் தெளியப்படும்.

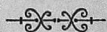
தன்னைச்சார்ந்தாரைப் பசுத்துவநீக்கிப் பதித்துவமீந்து சிவ பிரானே டிரண்டறக் கலப்பித்து அசைவறு நிலையாகிய பேரானந் தப் பெருவாழ்வைத்தருவது இச் சன்மார்க்கமேயா மென்பதை,

“பசுபாச நீக்கிப் பதியுடன் கூட்டிக்
கசியாத நெஞ்சங் கசியக் கசிவித்து
ஒசியாத வுண்மைச் சொருபோ தயத்துந்
றசைவான தில்லாமை யானசன் மார்க்கமே.”

என்று ஸ்ரீ திருமூலதேவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருமந்திரத்தா னுணர்க.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றாற், பல் பிறப்பினும் மக்கட்பிறப்பே மேலாயதென்பதூஉம், அரிதிற் கிடைக்கப்பெற்ற அப் பிறப்புடை யார் முடிவில் எய்தற்பாலதாகிய வீட்டின்ப மித்தகைத்தென்ப தூஉம், அதுவே யுண்மைநிலையாமென்பதூஉம், அந் நிலையை யெய்தற்குரிய மார்க்கமே சன்மார்க்கம் அல்லது உண்மைநெறியெனப்படு மென்பதூஉம், அந் நெறியின்றன்மைக ளின்னவென்பதூஉம், அவை முற்றுஞ் சைவசமயத்திலடங்கியுள்ளனவாதலின் சைவசமயமேசன் மார்க்கமா மென்பதூஉம், சன்மார்க்கமென்பதற்கு நல்லொழுக்க மென்று பொருள்கொள்ளினுஞ் சைவசமயத்தை யுணர்த்துதலிற் றட்டின்றென்பதூஉம், சத்தையறிதற்குரிய மார்க்கஞ் சன்மார்க்க மென்று கொண்டு சத்துச் சிவமும் அதனையறிதற்குரியநெறி சைவ முமாதலின், அவ் வகையானுஞ் சைவசமயமே சன்மார்க்கமாமென்ப தூஉம், இவ் வுண்மை தெளிந்தே சைவசித்தாந்த ஆசிரியர்கள் முக்தி மார்க்கங்கள் நான்கனுண்முடிவாகிய ஞானமார்க்கத்தைச் சன்மார்க்க மென்று கூறின ரென்பதூஉம், இம் மார்க்கமே யெம்மார்க்கத்தி னும் விழுமியதொரு நன்மார்க்கமாமென்பதூஉம் பிறவும் விளக்கப் பட்ட பொருள்களாம். ஒம்:

* சீ வ ன் ம ா

பிரணவப் பொருளாம் பெருந்தகை யைங்கரன்
சரணவற் புதமலர் தலைக்கணி வாமே.

சங்கங்களும், பிரசங்கங்களும், நம் 'செந்தமிழ்'போன்ற பத்திரிகைகளும் கற்கும் அவாவுடைய மாணுக்கர்கட்குப் பெரும்பயனளிப்பதோடு, கற்றுவல்ல பண்டிதராயினார்க்குச் சிறிது பயனளிப்பனவுமாம். இவ் வியாசமும் ஒரே விஷயத்தைப்பற்றி நூல்களிற் பலவிடங்களிற் கூறப்பட்டுப் பார்த்துகிடந்தவற்றை யொருவழித் தொகுத்து மாணுக்கர்க்கே பயன்படுமாறு வசனரூபமா யெழுதப்படுதலாற் பண்டிதசிரோமணிகளா யுள்ளவர்கள் தமக்காவதொன்றின் றெனச் சிறிதுங் குறைகூறார்களென்னும் நம்பிக்கை பெரிதுமுடையேன்.

அநாதி முத்த சித்துருவாகிய சிவபெருமானுலருளிச் செய்யப்பட்ட 'காமிகம்' முதலிய சிவாகமங்களிருபத்தெட்டும் ஞானபாதம், யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் எனத் தனித்தனி நான்கு பாதங்களுடையனவா யிருக்கும். அவற்றுள், ஞானபாதத்திற் பரமசிவனுடைய சொரூபமும், மூவகையான்மாக்களின் சொரூபமும், ஆணவம் முதலிய பாசங்களின் சொரூபமும், தத்துவங்களின் ஜேற்றமும் பிறவுங் கூறப்படும். அவற்றுள், சீவான்மாவைப்பற்றி முற்கூறிய ஆகமாந்தங்களாகிற சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களின் வாயிலாகவும், அதுபவமுள்ள ஆன்ஜோர்வாயிலாகவும் யானுணர்ந்த சிலவற்றுள்ளும் மிகச்சிலவற்றையே யீண்டெழுதலானேன்.

ஆன்மாக்கள் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என மூவகைப்படுவர். விஞ்ஞானகலர், ஆணவமல மொன்றேயுடையவர்கள். பிரளயாகலர் ஆணவம், கன்மம் ஆகிய இரண்டு மலமுடையவர்கள். சகலர் ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மூன்றுமலமுடையவர்கள். பின்னெழுதப்படுவன பெரிதுஞ் சகலருக்கே யுரியவை.

* இவ்வியாசம், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் பத்தாம் வருஷோற்சவ காலத்தில் (26—6—11-ல்) படிக்கப்பெற்றது.

சகலருக்குத் தூலதநுவாவது:—அண்டசம், உற்பிச்சம், சுவேத சம், சராபுசம் என்னும் நால்வகை யோனிகளிலும் பிறப்பதாய்த் தேவர், மானுடர், விலங்கு, பறவை, நீர்வாழ்வன, ஊர்வன, தாவரம் என்னும் எழுவகைத் தோற்றத்தையுடைய என்பத்துநான்கிலகூட யோனிபேதமாயுள்ளது. இவ்வுடல்களையுடைய வுயிர்கள் விஷயங் களையறியும் பேதத்தினால் அறுவகைப்படும். புல், மரம் முதலியவை பரிசம் ஒன்றையே உணரும் ஓரறிவுயிர்கள். நந்து, முரள் முதலியவை அதனொடு சுவையையுணரும் ஈரறிவுயிர்கள். சிதல், எறும்பு முதலியவை அவற்றொடு கந்தத்தையுணரும் மூவறிவுயிர்கள். நண்டு, தும்பி முதலியவை அவற்றொடுருவத்தையும், அதனொடு சமவாயமா யுள்ள வடிவத்தையுமுணரும் நரீலறிவுயிர்கள். மா, மாக்கள் முதலியவை அவற்றொடோசையை யுணரும் ஐயறிவுயிர்கள். மக்க ளெனப்படுவார் ஐம்பொறி யுணர்வேயன்றி மனவுணர்வொன்று முடையர். இவற்றின் விவரங்கள் தொல்காப்பிய மரபியற்கண்ணே “ஒன்றறிவதுவே” என்பது முதலிய சூத்திரங்களானும், அவற்றி னுரையானு முணரத்தக்கவை.

இனி, மெய்கண்டதேவரால் மொழிபெயர்த்தருளிச் செய்யப் பட்ட சிவஞானபோதத்தின் கண் “உளதில தென்றலி னெனதுட லென்றலி, னைம்புலனொடுக்க மறிதலிற் கண்படி, லுண்டிவினை யின் மையி னுணர்த்த வுணர்தலின், மாயா வியந்திர தனுவினு ளான்மா” எனச் சீவான்மாவின்னுண்மையும், “அந்தக் கரண மவற்றினொன் றன் றவை, சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா, தமைச்சர சேய்ப்ப டின் றஞ்சுவத் தைத்தே.” என அதனிலக்கணமுங் கூறப்பட்டிருக் கின்றன. அவற்றை யொருவாறு விளக்குதும்.

உடம்போ பல்வகைக்கருவிகளாற் கட்டுண்டியல்வதொருபாவை. உடற்கருவிகள் பலவற்றையுந் தனித்தனியேபேதித்து ஆன்மா இது வன்று, இதுவன்று என்று நீக்கிச் சோதனைசெய்து போதருங் கால் முடிவிற் சோதித்து நீக்கப்படுங்கருவி யாதுமின்றாய்ச் சூனி யந் தலைப்படக் காண்கின்றோம். ஆதலாற், சில ருண்டெனக்கூறும் ஆன்மா உட்பொருளாகமாட்டாது; சூனியமேயாம் என்று சூனி யான்மவாதிகள் கூறுவர். உடல் பொறி முதலிய கருவிகளையெல்

லாஞ் சோதனைசெய்து ஆன்மாவன்ற்றென ஒரோவொன்றாகக்கழித்து நிற்பதாகிய அறிவு ஒன்றிருத்தலினால் அவர் சூனியமென்று கூறியது பொருந்தாது.

இனி, உடம்பின்கண்ணன்றி அறிவு நிகழக்காணாமையானும், நான் மெலிந்தேன் பருத்தேன் கரியேன் என உடம்பினையே நான் என்று வழங்கக்காண்டலானும் தேகமே ஆன்மாவெனத் தேகான்மவாதிகள் கூறுவர். அங்ஙனம் உடம்பின் குணவிசேடங்களை உபசாரத்தா லான்மாவுக்கேற்றி வழங்கினும் யானுடம்பு என வழங்காது 'என் பொருள்' முதலியபோல என்னுடம்பெனப் பேதமுற வழங்குதலானும், சிறுபான்மை என்னுயிரென்பது ஆகுபெயராய்ப் பிறிது பொருட்டுச் செல்லுதலானும், பிணக்கிடையில் தேகமிருப்பினும் அறிவுநிகழக்காணாமையால் உடம்பு சடமும் ஆன்மாச் சித்துமாகலானும், இவ் வுடம்பிற்குவேறாய் ஆன்மா உண்டென்பது பெறப்படுதலால், அதனையுணராது தேகமே ஆன்மாவென்னுமவர் கூற்றுப் போலி.

இன்னும் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு என்னும் நான்கு பூதங்களும் நித்தியமென்றும், அவற்றுள் வாயு சலனகுணத்தையுடையதாகையால் மற்றுள பூதங்கட்கு அதனோடு கலப்புண்டாகுதலின் இச் சரீராதிகள் தோன்றுமென்றும், பாக்கு வெற்றிலை சுண்ணாம்பு மூன்றுங் கூடியவளவில் முன்பில்லாத சிவப்புத் தோன்றுதல்போலப் பூதசையோகத்தினால் முன்பில்லாத மனமுந் தோன்றுமென்றும், அறியுந்தன்மை மூளையினதேயாகலின் சரீரத்திற்கு வேறாயொரு ஆன்மா இல்லையென்றும், பிணமான சரீரத்தில் வாயுநீங்குதலால் அக்கினி அவியும்; அப்பொழுது அறிவுநெடுமென்றும் பலர் பலவாறு கூறுவர். பூதம் நான்குஞ் சடமாகலின் அவற்றின் கூட்டாவிற் சேதனம் புதுவதாகத்தோன்றுமென்ற லியையாது. பாக்கு வெற்றிலை சுண்ணாம்புகளின் கூட்டத்திற்குேன்றிய செவ்வண்ணம் சடப்பொருட்குணமேயன்றிச் சிற்குணமன்று. அன்றியும் பாக்கின்கண்ணினிது தோன்றுதலங்கி நிற்குஞ் செவ்வண்ணம் விளங்கித் தோன்றியதேயன்றிப் புதிதாகச் செவ்வண்ணம் தோன்றிற்றில்லை. சரீரத்தின்கண் ஒருபகுதியாய்ச் சடமாயுள்ள மூளைக்கு

அறியுந்தன்மை யுண்டென்பதும், பிணமாமவசர்த்து வாயு நீங்குதலால் அறிவுகெடுமென்பதும் பொருந்தா. என்னை? உறக்கத்தின்கண் சரீரம், மூளை, வாயு என்பன வெல்லாநிருக்கவும், மூளைக்கும் மற்ற நாடிகட்குமுள்ள சம்பந்தம் நீங்காதாகவும், சூடு குளிர்ச்சி முதலியவைகட்குக் குறைவின்றாகவும் அக் காலத்தி லறிவின்றாகலால் என்பது. ஆன்மா சரீரத்தின் வேறுகவிருத்தலினற்றான் பூதாவேசங்களிலும் மற்றுஞ் சில விடங்களிலும் சரீரத்தை முற்றும் மறக்க நேருகின்றது. யோகிகள் சமாதிகாலத்திற் சரீரத்தை மறந்து சிதோஷணங்களை யறியாதிருக்கின்றார்கள். தாம் உறங்குங்காலத்தில் தம் முடைய கைகால் முதலிய அவயவங்கள் எவ்வமைப்புடனிருந்தனவென்று அறிந்து சொல்பவர் ஒருவருமில்லை.

இனி, இந்திரியான்மவாதிகள், செவி முதலிய பொறிகளே சத்தம் முதலிய விஷயங்களை யறிவனவாதலால் அவையே ஆன்மாவாகுமென்று கூறுவர். இந்திரியங்களுள் ஒன்றறிந்த விஷயத்தை மற்றொன்று றறியமாட்டாமையானும், தனித்தனி விஷயங்களையறிவதன்றி எல்லா விந்திரியங்களும் ஒருங்கே யறிவதின்மையானும், விஷயங்களை யுணருந்தம்மைத் தாமேயுணரமாட்டாமையானும், ஓரிடத்திற் கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று அறிந்த விஷயாநுபவங்களை மற்றோரிடத்திருந்து நினைந்து அவ் வண்ணமே துகர்ச்சியுறுகின்றமையானும் அவர் கூறியது பொருந்தாது. அவ் விந்திரியங்களைக்கொண்டறியவல்ல மனமாகிய கருவியையுடைய ஆன்மாவேறுண்டென்பதே தேற்றம்.

இனிப், புரியட்டமாகிய சூக்கும வுடம்பே ஆன்மாவென்பாரும், பிராணவாயுவே ஆன்மா வென்பாரும், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக்காணமே ஆன்மாவென்பாரும், அனைத்துங்கூடிய சமுதாயமே ஆன்மாவென்பாரும், பிரமமே ஆன்மாவென்பாரு முளர். இவற்றுட் சில மேற்கூறியவைகளானே மறுக்கப்பட்டமையானும், இவற்றையெல்லாம் மறுத்துச் சித்தாந்தமோதுங்கால் மாணுக்கர்க்கு அறிவு தடுமாறுமாகலானும் இவற்றை நிறுத்தி மேற் செல்லுதும்.

இதுகாறும் கூறிய சூனியம் முதலிய வெல்லாவற்றிற்கும் வேறுபுளதென்று பாரிசேட வளவையாற் பெறப்பட்ட ஆன்மாவா னது உருவப்பொருளென்றும், சூக்குமவுருவென்றும், அருவுரு வென்றும், அருவென்றும், அசித்தென்றும், சித்தசித்தென்றும், சித் தேயென்றும், அனுவென்றும், உடலினினேகதேசியென்றும், உடல் முழுதும் வியாபியென்றும், எங்குந்தான் வியாபியென்றும், சத்தசித் தாயிருந்தே பின்மாயாகாரியத்தால் மறைக்கப்பட்டதென்றும் பலர் பலவாறு கூறுவர். அவையெல்லாம் பொருந்தாவென்பதை முறையே விளக்குதும்.

உயிர் உருவப்பொருளாயின்: காட்சிப்புலனாதலும் பரிணமித் தழிவெய்தலும் வேண்டும்; அவ்வாறின்மையால் அஃது உருவப்பொ ருளன்று. சூக்குமவுருவாயின்: அது தூலவுருவைத் தோற்றிவிக் குஞ் சடமாதல் வேண்டும்; அவ்வாறின்மையா லுயிர் சூக்குமவுரு வன்று. அருவுருவென்னில்: மறுதலைப்பட்ட விரண்டுதன்மையொரு பொருட்க் றொருங்குநிகழ்தல்கூடாமையான் உயிர் அருவுருவன்று. ஆகாயம்போலருவென்னிற்: அஃது உடம்பிற்குப்பல தொழில்களை யும் பல விகாரங்களையுந் தரவற்றன்று; ஆதலா லுயிர் அருவன்று. உயிர் அசித்தே; அது பின்மனத்தோடுங்கூடிச் சித்தாயறியுமென் னில்: சடப்பொருள் சித்தாதலும் சித்துப்பொருள் சடமாதலு முல கத்தின்மையா லது பொருந்தாது. சித்தசித்தென்னில்: மாறுபட்ட விரண்டுதன்மை யொருங்கு நில்லாமையா லது பொருந்தாது. உயிர் சித்தே யென்னில்: அசித்தாகிய கருவியை யின்றியறிதல் செல்லா மையால் அது பொருந்தாது. உயிரினை அனுவென்னில்: ஒரு துவா ரத்தா லோடிப்போவதன்றி, உடம்பிற் கட்டுண்டற்கும் பாரந்தாங் கற்கு மொவ்வாதாகையா லது பொருந்தாது. உயிரினை உடம்பினி னேகதேசி யென்னில்: உரு என்றார்க்கோதிய குற்றமெய்து மாக லான் அது பொருந்தாது. உடல்முழுதும் வியாபியென்னில்: உடம் பளவிற்குத்தக்க அறிவாத லின்மையாலும், உறக்கமுறுதலானும், ஐம்பொறியினு மொருங்கே யறிவுநிகழாமையானும் அது பொருந் தாது. உயிரினை முதல்போலெங்கும் வியாபியென்னில்: அவத்தை களும் போக்குவரவுகளு முறுதலானும், எல்லாவற்றையு மொருங்

கேயறிபாமையானும், உடம்பிற் கட்டுண்டு நின்றலானு மது பொருந்தாது. வியாபகமாயிருந்தவுயிரை மாயாகாரியமான தது, கரணம் முதலியவை பந்தித்து நின்றலில் அறிவுதடையுற்று ஏகதேசப்பட்ட தெனில்: அறிவு விளங்குதற்கேதுவாய மாயாகாரியம் அறிவைத் தடைசெய்தல் கூடாமையானும், முன் சுத்தமாயிருந்தவுயிரை அது பந்தித்ததென்னில் வீடுபெற்றவழியும் உறுமெனப்பட்டு முத்தியென்பதின்றாய் முடியுமாகலானும் அதுபொருந்தாது.

இனி, உயிரினிலக்கணத்தை,

“அசித்தரு வியாப கம்போல் வியாபக மருவ மின்றாய்
வசித்திட வரும்வி யாபி யெனும்வழக் குடைய னாகி
நசித்திடா ஞானச் செய்தி யநாதியே மறைத்து நிற்கும்
பசத்துவ முடைய னாகிப் பசுவென நிற்கு மான்மா.”

என்னுந் திருவாக்கா னுணர்க. இச் செய்யுட்குத் திருவாவடுதுறை யி லெழுந்தருளிச் சித்தாந்த பாதுவாய் விளங்கிய ஸ்ரீ சிவஞானமுனி வரர் எழுதிய உரை வருமாறு:—

ஒருவாற்றானும் அசித்தாதலரிய வியாபகப் பொருள்போல ஒளபச்சிலேடிக வியாபகமாதலும், அதுபற்றி அதிசூக்குமசித்தாதலுமின்றி அதுவதுவாய் வசிப்புண்ணும் வியாபகமாதலும், அநாதியே பசத்துவமெனப்படும் ஆணவமலத்தின் மறைப்புண்டு கிடக்கும் இச்சாஞானக் கிரியைகளையுடைத்தாய்ப் பசுவெனப்படுந் தூலசித்தாதலுமுடையது உயிர். எ-ம்.

இங்ஙனங் கூறப்பட்ட ஆன்மா இலக்கத்தா ளளவுபடுத்தற்கரிய வாய், கேவலம், சகலம், சுத்தம் என்னும் மூன்றவத்தைகளையடைந்து நிற்கும். சீவான்மாக்கள் அளவில்லாதனவென்பதை மாணாக்கர்க் கொருசிறிது விளக்குதும். எழுவகைத்தோற்றமாய்க் காணப்படுகிற சீவவர்க்கங்களில் அறிவின் முதிர்ச்சியைப் பெற்றவைகளையிட அறிவு முதிராதவைகளே மிகுதிப்பாடுடையனவென் றறிக்கின்றோம். இப்பொழுது நம் (பிரிட்டிஷ்) ராஜாங்கத்தில் ஜனசங்கியையும், ஆடு, மாடு, குதிரை முதலியவற்றின் சங்கியையும் செய்து வருகின்றார்கள்.

பூர்வகாலத்திலும் அரசர்களுக்குரிய நால்வகைச் சேனைகளாகிற யானை, குதிரை, தேர், காலாள் என்பன கணிக்கப்பட்டு வந்த மையை இதிகாச புராணங்களினு லறிகின்றோம். ஆனால், எறும்பு முதலிய சிறு ஜெந்துக்களைக் கணிக்க விரும்பின் அஃதெவ்வாற்றானு மியலுவதாமோ? அம்மட்டோ? ஒவ்வொரு தூல சரீரங்களையுங் கொண்டுசெலுத்துமுயிர்கள் ஒவ்வொன்றாயிருக்க, ஒவ்வொரு சரீரத் தினுள்ளும் எண்ணிலாத ஜீவஜெந்துக்கள் வசிக்கக் காண்கின்றோம். பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாக வேதத்தின்கட் கூறப்படுகிற பிரபஞ்ச மானது நமக்கு வாசஸ்தானமாதல்போல நஞ்சரீரமும் எண்ணிலாத வுயிர்கட்கு வாசஸ்தானமாதல் பெருவியப்பே! அன்றியும் ஒரு சிறு வித்தினின்றும் தோன்றியதோர் ஆலமரத்திற் கோடிக்கணக்கானவித் துக்கள் உண்டாகின்றன. வித்துக்களெல்லாம் தம்மகத் துயிரையுடையனவாதலின் அவ்வுயிர்களெல்லாம் எவ்வாறம்மரத்தையடைந்தன? மண், நீர், காற்றுக்களின்மூலமாகவே அடைந்தனவாதல் வேண்டும். ஆகவே பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்றபஞ்சபூதங்களி னிடமாகவும் கட்புலனாகாத அளவற்ற ஜீவஅணுக்கள் நிறைந்திருக்க வேண்டுமென யூதிக்கப்படுதலால் ஜீவான்மாக்கள் அளவில்லாதன வென்பதில் ஐயமில்லை. இனிச், சீவான்மாக்களடையும் அவத்தை களில் கேவலமாவது : ஆன்மாக்கள் சர்வசங்காரகாலத்து அசுத்த மாயாகாரணத்திலே யொடுங்கிச் சிருட்டிகாலமளவும் ஒன்றுமறியா மற்கிடப்பது. சகலமாவது : சிருட்டிதொடங்கிச் சர்வசங்காரம் வரை ஆன்மாக்கள் தத்துவங்களோடு என்பத்துநான்கிலக்கியோனி பேதங்களிற் பிறந்திற் துழல்வது. சுத்தமாவது : கேவலசகலப்பட் டுப் பிறந்திற்றதுழலும் ஆன்மாக்கட்கு மலபரிபாகமும், இருவினை யொப்பும், சுத்தினிபாதமும், குருவருளும் உண்டாக அவை திரு வருளைக் கூடுவது. இவற்றை,

“கேவல சகல சுத்த மென்றுமூன் றவத்தை யான்மா மேவுவன் கேவ லந்தன் னுண்மைமெய் பொறிக ளெல்லங் காவலன் கொடுத்த போது சகலனா மலங்க ளெல்லா மோவின போது சுத்த முடையனுற் பவந்து டைத்தே.”

என்பது முதலிய சிவஞானசித்தியார்ச் செய்யுட்களானுணர்க,

இனி, மேற்கூறிய காரணவத்தை மூன்றன்கண்ணும் தனித் தனி சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்னுங் காரியாவஸ்தைகள் ஐவைந்துள். சாக்கிரமாவது : ஆன்மா மூப்பத்தைந்து கருவிகளோடு லலாடஸ்தானத்தில், நின்றவவசரம், சொப்பனமாவது : இருபத்தைந்து கருவிகளோடு கண்டத்திலின்ற வவசரம். சுழுத்தியாவது : மூன்றுகருவிகளோடு இருதயத்தினின்ற வவசரம். துரியமாவது : இரண்டு கருவிகளோடு நாபியினின்றவவசரம். துரியாதீதமாவது : ஆன்மா புருடனோடு மூலாதாரத்தில் நின்ற வவசரம். இவை ஒவ்வொன்றின்கண்ணும் ஐவைந்தவத்தைகளுள், மேற்கூறிய சாக்கிரம் முதலியவைவந்தும் கீழ்நோக்கிச்சென்றோடுங்கு முறையும், மேனோக்கித் தோன்றுமுறையுமற்றி யிருவகைப்படும். அவற்றுள் ஒடுங்குமுறையது பிறவிக்குவித்தாம். தோன்றுமுறையது பிறவியறுத்தற்குக் காரணமாம். இவற்றின் விவரங்களையெல்லாம் நூல்களிற் கண்டுகொள்க.

இனி, ஆன்மாக்கள் பொருந்துஞ் சரீரங்கள் : காரணசரீரம், கலாதிகளாகிய கஞ்சகசரீரம், குணசரீரம், குக்கும சரீரம், நூலசரீரம் என ஐந்து. இவை முறையே ஆனந்தமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், மனோமயகோசம், பிரணாமயகோசம், அன்னமயகோசம் என்னும் பெயர்களைப் பெறுவனவாம். இவை காரணக்குறியவாதலும் பிறவு முய்த்துணர்க.

இனிச்சீவான்மாக்கட்குத் தறுகரணம் முதலியவை உண்டாவ தெங்ஙனமெனில்: முற்பிறப்பிற்செய்த கன்மங்களுக்கிடாக முதல்வ னுலளிக்கப்படுமென்க. கன்மமும் சரீரத்தை யின்றியமையாமையால் தம்முண் முந்தியதியாதெனில்: அவை வித்தினிடத்து மரமும், மரத்தினிடத்து வித்தும்போலத் தம்முட் காரணகாரியமாய்ப் பிரவாகாநாதியாய் வருதலின் அவற்றிற்குத் தம்முண் முற்பிறப்பாடு கூறமுடியாது.

இனி, இப்பிறப்பிற்கு முற்செய்த கன்மங் காரணமென்றகூறுதல் பொருந்தாது. காலதேசங்களி னியற்கையாற் சரீரத்திற்கு வடிவு, நிறம் முதலியவை புண்டாகின்றன. பெற்றோர்களுடைய வறிவிற்குஞ் சரீரவமைப்புக்குந் தக்கபடி பிள்ளைகள் புத்திசாலிகளா

யும், மூடர்களாயும், சர்வாங்கசுந்தர்களாயும், அங்கஹீனர்களாயும் பிறக்கின்றார்கள். அவரவர்களுடைய முயற்சிக்கும் சோம்பலுக்கு மேற்பச் செல்வ வறுமைகளையடைகின்றார்கள். இதற்காக மற்றொரு பிறப்புக்கொள்வதென்னை? எனில்: தேசவியற்கைமுதலியன வடிவு முதலியவற்றிற் கொரோவழிக் காரணமாயினும் எல்லாவற்றிற்கும் அவையே காரணமென்றல் பொருந்தாது. யாதோரங்கமுங் குறைவில்லாத சுந்தர்களுக்கு அங்கஹீனரான பிள்ளைகளும், அங்கஹீனர்கட்குச் செளந்தர்யமுள்ள பிள்ளைகளும், மூடர்களுக்கு அறிவுள்ள பிள்ளைகளும், அறிவுடையோர்க்கு மூடப்பிள்ளைகளும், நல்லவுணவுண்பவர்க்குக் கெட்டபிள்ளைகளும், தீயவுணவுண்பவர்க்கு நல்லபிள்ளைகளும், ஒரே தாய்வயிற்றிற் பலவிதமான பிள்ளைகளும் பிறக்கக் காண்டலானும், முயற்சியுள்ளவன் வறுமையையும், சோம்பியிருப்பவன் செல்வத்தையும் அதுபவிப்பதுமுண்டாகலானும், ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொருவிதமான ஆற்றல் பிறர் கற்பிக்கவேண்டாது இளமையிற்றானே யமைந்துகிடத்தலானும் இவையெல்லாவற்றிற்குங் காரணமாய்க் கன்மமுண்டெனக் கொள்வதே பொருத்தமாம். கன்மமானது சடமாய்ச் செய்தபொழுதே யழிவதாகலாற் பின்னின்று தானே பயன்றருமென்பதொவ்வாது. உயிர், கருவிகளையின்றி யறியமாட்டாத சிற்றறிவுடையதாகலின் தானே கன்மத்தின் பயனையறிந்ததையு மென்றலு மொவ்வாது. ஆகலாற், சுதந்திரவறிவுடையனாகிய முதல்வனே உயிர்கள் மனவாக்குக்காயங்களாற் செய்கிற இதாகிதங்களை யெல்லா மேற்றுக்கொண்டு அறுக்கிரக நிக்கிரகங்களைச் செய்து சுகதுக்கங்களை யளிப்பன்.

பெற்றோர்கள், தஞ்சொற்படி நடவாதபிள்ளைகளை யறுக்கியடித்துத் தண்டித்தல் கருணையானுற்போலவே முதல்வன் செய்யுந் தண்டமும் உயிர்கள் வீடுபேறெய்தற்பொருட்டு வைத்த கருணையானே யாம். மறைகள் ஈசனுடைய சொல்லாகும். நியம் அச் சொல்வழி நடவாதாரை வைக்குஞ் சிறைக்களமாகும். உம்பருலகங்கள் சொல்வழி நடப்போரைச் செல்வத்தோடுறையவைக்கும் பதிகளாகும். உயிர்கள் தூலவுடம்பு கழிந்தவழிச் சூக்கும் வுடம்பினின்றும் வினைப்பயன்களையநுபவித்தற்றூரிய வெவ்வேறுடம்புகளுளவாத

லால் அவ்வுடம்போடு இறைவனுணையாற்சென்று துறக்க நிரயத்தின் பத் துன்பங்களை நுகர்ந்து பின்பு அவ் வினைச்சேட மறுபலித்தற் பொருட்டுச் சூக்குமவுடம்போடு நிலத்திற்சென்று கருப்பாசயத் தைத் தலைப்படும். உயிர்கள் பூதனாசரீரம் போனபின்பு வினைகளின் வன்மை மென்மைகட்கேற்ப மற்றுமோர் பூதனாசரீரத்தையே எடுத்தலுமுண்டு. யாதனாசரீரம் போனபின் மற்றுமோர் யாதனாசரீரத்தையே யெடுத்தலுமுண்டு. இம்மையிலும் வண்டு முதலியவை அச்சுமாறுதலால் உயிர் அச்ச மாறிப்பிறக்கு மென்பதி லைய மில்லை. இதற்குப் பிரமாணம்:—

“அகலியை கல்ல தானு ளரிபல பிறவி யானான்
பகலவன் குலத்திற் றேன்றிப் பாரெலா முழுது மாண்டு
நிகரிலா வரசனாகுஞ் சிலந்தி நீ லெகம் போற்றச்
சுகமதி லெலிதா னன்றோ மாவலி யாய்த்துத் தானே.”

என்பது (சிவஞானசித்தியார்)

மற்றும் இதுபற்றி யெழுதவேண்டுவன வெல்லா மெழுதின் மிக விரியுமாதலால் வியாசத்தை யிம்மட்டினிதுத்ததும்.

மு. வேங்கடசாமிநாட்டார்.

கங்கைகொண்ட சோழபுரம்

(சொக-ஆம் பக்கத்தோடீச்சி)

“திருமன்னிவளர இருநிலமடந்தையும்
போர்ச்சயப்பாவையும் சீர்த்தனிச்செல்வியுந்
தன்பெருந்தேவியராகி யின்புற
நெடுதியலாழியுளிடதுறைநாடுந்
துடர்வனவேலிப்படர்வனவாசியுஞ்
சுள்ளிசூழ்மதிள் கொள்ளிப்பாக்கையும்
நண்ணற்கருமரண் மண்ணைக்கடக்கமும்

பொருதடீழைத் தரசுர்தமுடியு
 மாங்கவர்தேவியர் ஒங்கெழில் முடியும்
 முன்னவர்பக்கல் தென்னவர்வைத்த
 சுந்தரமுடியும் இந்திரனாமுந்
 தெண்டிரைமழ மண்டலமுழுவதும்
 எறிபடைக்கேளார் முறைமையிற்குடுங்
 குலதனமாகிய பலர்புகழ்முடியுஞ்
 செங்கதிர்மாலையுஞ் சங்கதிர்வேலைத்
 தொல்பெருங்காவல் பல்பழந்தீவுஞ்
 செருவில்சினவி யிருபத்தொருகால்
 அரைசுகளைக்கட்ட பரசுராமன்
 மேவருஞ்சாந்திமத் தீவரண்கருதி
 யிருத்தியசெம்பொற் றிருத்தகுமுடியும்
 பயங்கொடுபழியிக முயங்கியியல் முதுகிட்
 டொளித்தசயசின்கன் அளப்பரும்புகழொடு
 பீடியலிரட்டபாடி ஏழரை
 யிலக்கமும்நவநெதிக் குலப்பெருமலைகளும்
 விக்கிரமவீரர் சக்கர கோட்டமு
 முதிர்படவல்லை மதுரமண்டலமும்
 காமிடைவள நாமணைக்கோணையும்
 வெஞ்சினவீரர் பஞ்சப்பள்ளியும்
 பாசடைப்பழன மாசணிதேசமும்
 அயர்வில்வண்கீர்த்தி ஆகநகரவையில்
 சந்திரன்றொல்குலத் திந்திரதனை
 வினையமர்களத்துக் கிளையொடும் பிடித்துப்
 பலதனத்தொடுநிறை குலதனக்குவையும்
 கிட்டருஞ்செவியிலை ஒட்டவிஷையமும்
 பூசுரர்சேர்நற் கோசலைநாடும்
 தன்மபாலனை வெம்முனையழித்து
 வண்டுறைசோலைத் தண்ட.....புத்தியும்
 இரணகுரனை முரணுகத்தாக்கித்
த்திக் தக்கணலாடமும்

கோவிந்தசந்தன் மாவீழிந்தோடத்
தாங்காதசாரல் வங்காளதேசமும்
தொடுகழற்சங்கு வொட்டல் மயிபாலனை
வெஞ்சமர்வளாகத் தஞ்சவித்தருளி
யொண்டி றல்யானையும் பெண்டிர் பண்டாரமும்
நித்திலநெடுங்கட லுத்திரலாடமும்
வெறிமலர்த்தீர்த்தத் தெறிபுனல்கங்கையும்
அலைகடல்நடுவுட் பலகலஞ்செலுத்திச்
சங்கிராமவிசையத் துங்கபன்ம
நாகியகடாரத் தரசனைவாகயம்
பொருகடல்கும்பக் கரியொடு மகப்படுத்
துரிமையில்பிறக்கிய பெருநெதிப் பிறக்கமும்
ஆர்த்தவனகனகர் போர்த்தொழில்வாசலில்
விச்சாதிரத்தோரணமும் மொய்த்துஒளிர்
புனைமணிப்புதவமும் கனமணிக்கதவமும்
நிறைசீர்விசயமும் துறைநீர்ப்பன்னையும்
வன்மலையூரெயிற் றென்மலையூரும்
ஆழ்கடல்குழகழ் மாயிருடிங்கமும்
கலங்காவல்வினை யிலிங்காசோகமும்
காப்புறுநிறைபுனல் மாப்பப்பாளமும்
காவலம்புரிசை மேவிலிம் பங்கமும்
வினைப்பந்தூருடை வளைப்பந்தூறும்
கலைத்தக்கோர்புகழ் தலைத்தக்கோலமும்
திதமாவல்வினை மரதமாலிங்கமும்
கலாமுதிர்க் கடுந்திறல் இலாமுரிதேசமும்
தேனக்கவார்பொழில் மானக்கவாரமும்
தொடுகடல்காவல் கடுமுரட்கடாரமும்
மாப்பொருதண்டாற் கொண்ட

கொப்பரகேசரிவர்மரான உடையார் ஸ்ரீ ராஜராஜேந்திர சோழ
தேவர்க்கி யாண்டு கக-ஆவது நாள் இருதாற்று நாற்பத்திரண்டினால்
உடையார் ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோழதேவர் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக்
கோயிலினுள்ளால் முடிக்கொண்ட சோழன் திருமானிகையில் வடபக்

கத்து ஷெவாரத்துச் சுற்றுக்கல்லூரியில் இருந்து.....” என்று வெட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது மேற்குத்திக்கு இப்பொழுது மைசூர் என்று சொல்லப்படுந் தேசத்தையும் அதற்கு வடக்கிலுள்ள கொலாப்பூர் நாட்டையும் ஜெயித்தபின், ஈழதேசத்தரசனது முடியுடன் அவன்தேவிமார் கிரீடத்தையும் கவர்ந்ததூரன்றிப் பாண்டியன் பயந்து அவ் வீழ்தேயத்தரசனிடங் காப்பாக வைக்கப்பட்டிருந்த சுந்தரமுடி என்னும் கிரீடத்தையும் இந்திரனாரம் என்னும் ஆபரணத்தையும், கோளதேசத்தையும், அதற்கடுத்திருக்கும் பால்தீவுகள் லக்ஷத்தீவுகள் முதலானவற்றையுங் கைப்பற்றி மேலைச்சளுக்கிய அரசனான ஐயசிம்மனைத் தோற்கடித்தும், மைசூரில் ஒருபாகமான இரட்டபாடியும், சக்ரகோட்டமும், மதுரநாடும், சோணதேசமும், பஞ்சப்பள்ளிநாடும், மாசணி தேசமுங்கொண்டு சந்திரவம்சத்தானை இந்திரதீனையித்தும், ஒட்டி ரநாட்டையும், கோசலைநாட்டையுங்கவர்ந்து, தக்ஷிணலாடதேசத்தரசனான ஜிரணசூரனைஜயித்தும், கோவிந்தசந்திரன் போர்க்களத்தே யானையினின்றுங் கிழேயிறங்கியோட வென்று வங்காளதேசத்தரசனான மகிபாலனைத் * தோற்கடித்து அவனது பொக்கிஷத்தையும் தேவியரையும் கைப்பற்றி உத்தரலாடத்தை ஜயித்து, அடுத்துள்ள தீர்த்தமான கங்கைக்கரையையடைந்து கீழ்நோக்கிக் கடலிலே பல கப்பல்களைச்செலுத்திக் கடாரத்தரசனான சங்கிராமயஜய துங்கபத்மனைத் துங்கக்கடலாற்குழப்

* மஹிபாலன் வங்காளதேசத்தை கி. பி. 1026-ல் ஆண்டவனென சாரநாத்திலிருக்கும் சாஸனமொன்றால் அறியப்படுகிறது. இவனது பேரனான விகிரகபாலனது சாஸனமொன்றில் அவனுடைய பாட்டன் காலத்தில் வங்காளதேசம் அதற்குச் சம்பந்தமில்லாத ஒரு அரசனாக கைப்பற்றப்பெற்றுத் திரும்பப்பெற்றதாகக் கூறுகின்றது.

† பர்மா தேசத்திலுள்ள பெகுநாட்டிற்குக் கடாரதேசமென்றும், அதனில் அரசாண்ட புத்தவரசனான சூடாமணிவர்மனென்னு மாசன் நாகபட்டினத்தில் புத்த விகாரமொன்று கட்டியதாகவும், அதற்கு அவனது குமாரனான மார விஜயோத்துங்க வர்மனென்பான் சோழ அரசனும் இராஜேந்திர சோழனது முன்னவனுமான ராஜராஜனிடமிருந்து நாகைக்குச்சுரீபத்திலிருக்கும் ஆனை மங்கலமென்னு மூரை வாங்கிவிட்டதாகவும் சாசனங் கூறும். இந்தப் புத்தவிகாரமே புதுவெள்ளிக்கோபுரமென வழங்கப்பட்டது. இதனை இப்பொழுது திருச்சிராப்பள்ளியிலுள்ள ஜேசூட் பாதிரிமார்கள்பெற்று, காலேஜாக்கிவைத்திருந்து, இப்பொழுது நாகை சப்கோர்ட்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவனது குமாரனை இங்குக் கூறப்பட்டவன்.

பட்டுச் சுவர்ணபூமியெனப்படும் கீழ்ப்பர்மாதேசத்தை ஜயிக்க பான் ஹ்ளேயிங்கு என்னும் பன்னையிலிறங்கி அந்நாட்டை ஜயித்து, எல்லோராலும் புகழப்படுவதும், தாலமியால் 'தக்கோலா' என்றழைக்கப்பட்டதும், இப்பொழுது அயேத்தமாவென்னும் பட்டினமாக விருப்பதுமான தக்கோலத்தை ஜயித்து, மோர்மீனுக்கடுத்த மார்ட்டபெனென்று இப்பொழுது சொல்லப்படும்முத்திமாநகரம் அல்லது மாதமாலிங்கமும் வென்று முன்னர் இந்துமகாசமுத்திரத்தில் சுந்தரத்தீவு முதல் ஆசியாகண்டத்துக் கீழ்ப்பாகங்களோடு ஆபிரிக்காவரையில் ஒருதேசமாக விருந்து பிறகு காலஉற்பாதத்தாற் சில ஜலத்திற் சென்றும் சில தங்கியுமிருக்கிறதென டாக்டர் ஸ்கிலேட்டர் (SCLATER) முதலியோர் கூறும் தேசமான லெமூரிய தேசத்தினது பாகமான மலேயநாடுகளை வென்று கீர்த்திபெற்றவருமான கோப்பரகேசரிவர்மன் ராஜேந்திரசோழன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து உத்தரவிட்டது எனப்பொருள்படும்.

இப்படி இந்தியாதேச முழுதும் ஜயித்துவந்த சோழனால் உண்டாக்கப்பட்ட இக் கங்கைகொண்ட சோழபுரம் அவனுக்குப் பிறகு வந்த பலவரசர்களாலும் இராஜதானியாகக் கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இவனது பெண்வயிற்றுப் பேரான முதலாங்குலோத்துங்கன் இங்கிருந்து ஆண்டிருக்கிறான். இத்தகைய பலவரசர்களாண்ட இந்தப்பட்டினத்திற்கு வந்த அழிவு என்னகாரணமோ அறியோம்.

இலக்கணவிளக்க பரம்பரை,
திருவாரூர், சோமசுந்தரதேசிகன்.

உ.

சிவமயம்.

சேதுபுராண அரும்பதவிளக்கம்

(கலக-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

நூ. பொற்குவைமாடு மணிக்குவால்கள் நின்றிலங்கிடும்.

ருக. ஆகாய மந்தரத்திலிருக்குமா. உவைகள் தூரத்திலிருத் தலினால் கண்களுக்குத் தஞ்சமில்லன போலத்தோன்றுகின்றன. பின் கந்தமாதன மலையிலிருப்பதே யுண்மை.

ருஉ. மான்குட்டிகளின் கூட்டம் புலிகளின் முலைப்பாலை யுண் ணும். யானைக்கன்றுகள் சிக்கங்களுடன் றுயிலும். எரிகின்றவெயி லுக்கு இளமையாகிய சருப்பங்கள் இம்மலையில் விஷ்ணுவினது வா கனமாகிய கலுழனின் நிழற்பரப்பி லொதுங்கும்.

ருரு. புல்லனைந்த புதலினாற் பொதிந்து மேலெழாத பல்லி லனைந்த விடத்தை யுடைய சருப்பங்கள் பாதலத்திற் புகுங்கல்லனை.

ருசு. கரியன - நீலமாயின.

ருஅ. கோம்பி - ஓந்தி. எட்டிப்பறவை - சரபம். கட்டுடற் றினவு - கட்டுப்பாடான உடனின் றினவு.

ருக. வேடர்களுக்கஞ்சிச் செல்லுமானை யந்த வேட்டுவப்பெ ண்கள் செல்லும் வழியிடத்திற் பொருந்திச் சுற்றத்தைப்போலவிரு க்கச் செய்கையால் அஃது அயலிடத்தில் அவ்வேடர்விடம் பார்வை மிருகம்போலும்.

சுரு. அம்மலையில் வெயிலால்வாடிய விளங்குகின்ற இளமை யாகிய மென்றளிராடுகின்றகொடியும், வெற்றிவிளங்குகின்றயாகாக் கினியில் வல்ல மகத்துவம்பொருந்திய தவத்தையுடைய திருமங்க ளிய மிழந்த பெண்களுமில்லை.

சுசு. சுகம் - கிள்ளை.

சுரு. நாடோறுஞ் சூரியன் மறையச்சிவந்து ஆகாயம் சரீரங் கருகலால்.

சுஎ. குற்குலுத்தாவமுற்று - குங்குமமரத்திற் காட்டழல் பொருந்தி; குய் - நறும்புகை.

சுஅ. வம்பலர் - புதியோர்.

சுக. அடைபயில் - இலைபொருந்திய.

எ0. மலர்க்கண்ணிருபகவர் - பிரமவிஷ்ணுக்கள்.

எக. ஏகமீழ்வது - இறந்து பிறப்பது.

எஉ. அதன் நிலையோ - நிலையாகும்.

எங. இலைத்தொழில் பொருந்திய விசாலமாகிய சூலத்தையுடைய சிவபிரான் காரணமின்றி யெல்லாந் நிலைத்தலை வேண்டிலர். நெடிய மேருமலையும் வில்லாகவளைந்தமையால் உலகத்திற்காதாரமன்று. உலகமலையாது அமைத்தது இம்மலைபோலும்.

எடு. ஒழிதலில்லாத நெடுங்கணக்கை யோதுகின்ற சிறுவர்கள் வாவென்னாவென்று (வா) என்னுமெழுத்தைச் சொல்ல மலையின் பக்கத்தில் வருவர். போவென்னாவென்று (போ) என்னு மெழுத்தைச் சொல்ல யாரோவெம்மைப் போவென்று கூறினாரென்று தேருவர். கூவென்னாவென்று (கூ) என்னுமெழுத்தைச்சொல்ல எவ்விடத்திலோகூப்பிடுதல்.

எஅ. அசைகின்ற அலை அடிமலையிற்றாக்குதல் தோணிகள் விளங்குகின்ற கடலுக்கரசனாகிய வருணன் விளங்குகின்ற பூவையிட்டு ஓசையைபுடைய மந்திரங்களை யுச்சரித்துக் கந்தமாதன மலையாகிய சிவனுடைய பாதங்களை யபிஷேகஞ்செய்தல் போலும்.

எக. முறிபடு - முறிக்கப்பட்ட; விற்கோடி - தனக்கோடி. தெறிக்கெடவோடல் - தெறித்துக்கெட்டோடல். தெண்டிசை நறுநுதல் - சமுத்திரமாகிய பெண்.

அ0. வேகம்பொருந்திய பல தோணிகள் தேற்றாமரங்களிற்றாக்குதலும்; கந்தமாதனத்தையடைதல் - பிரமனாற் சிருட்டிக்கப்பட்ட நிலையானவுயிர்களுடைய அகந்தையைச் சிவபெருமான் நிருவருள் வேரறக்கெடுத்தலும் அவைகள் சிவபிரான் நிருவடிகளைச்சேருதல் போலும்.

அக. சரீபமாகவரும் போழ்திற்பெரிசென்ற பல திக்குகடோறும் வருகின்ற தோணிகள்.

அஉ. நான்குதிக்குகளினும் தோணியாற்சேர்ந்து அளவிறந்த வேறுனசாதிகள் கலந்துபின் வேறாய்நீங்குதல் சங்காரகாலத்தில் ஓரிடத்திற் சகலவயிர்களுஞ்சேர்ந்து பின் கிருட்டி காலத்திற் பிரிந்து போர் தொடர்பைக் காட்டும்.

அங். பனைகள் தம் மேலிடத்தைப் புகலாகவுடைய ஆகாயத்திலுள்ள வயிர்களைக்காத்தலால் அகன்ற பூமியைத்தாங்கிய சேடனை நிகர்க்கும்.

அச. புண்ணீமீது மரகதந் நெருங்கிற்றென்று நல்லமுத்துத் தா நரும்பின்வண்ணமாய்த் தோன்றியபோ லும் வெண்முகையின் றோற்றம்.

அரு. ஞாமல் - குங்குமமரம்.

அஅ. துறைத்துள்ளிவீழ்ந்து - துறையிற் றுள்ளிவீழ்ந்து.

அக. சூள் - சபதம்.

கூ0. வந்துபடிகின்ற முகில் தழுவலால்-திஞ்சுவையை மருவிய ஆற்றநீர் கடலிற்புகுந்து வரைப்படைத்தன. முன்னரே ஆசாரியர் பாசத்தைக்கெடுக்கத் திரும்பவுஞ் சம்பந்தத்தைப் பொருந்துவோர் அத்வற்றிற்றீர்வரா?

கூக. கலவர் - திமிலர்; மீனெறிசாலம் - மீன்வலை; தூநிறக் குருகு - கொக்கு.

கூஉ. காயலின் கூலம் - கழிக்கரை; உவனகம் - பள்ளம்.

கூங். சேதுவரம் - சேதுவிலாகின்ற.

கந்தமாதனச்சிறப்பு முற்றிற்று

தைமிசாரணியச்சிறப்பு

உ. நான்முகங்கொண்டோரென மாற்றுக.

ங். செயலால் - அச்செயலாலே.

ரு. காமம் வெகுளி மயக்கமென்னு மும்மையுஞ் சொல்லப் படும் இறுதி தோற்றமும் என்னுமிருமையும்.

கக. பனசமாண்கனிமது - பலாவின் மாட்சிமைபொருந்திய கனியின்றேனை; சூதநெட்டிலைக்கொடு-மாவின் நெடிய இலைகொண்டு; சுருதிசூழ் - சுருதியாய்ச்சூழ்ந்த; தும்பிநின்றிசைப்ப-வண்டுகள்நின் றொலிப்ப; விட்டு - சொரிந்து.

கஉ. உடசம் - பர்னசாலை.

கங. தாபதம் - பர்னசாலை; என்கூற்று - என்கின்றகூற்று.

கச. முகையைக்கொண்ட கொடி பிறரோடு முல்லைக்கொடிக்கும் விளங்கும். நீரைச்சொரிந்து முனிவர் வளர்த்திடுஞ்செயல் முல்லை மன்மதபாணமாதலின் முனிவர்க்குப் பகையாம்.

கரு. அந் நைமிசத்துள்ள முனிவரிருப்பிடத்தில், வற்கலையை யுடைய முனிவர் மனத்துளிருக்கும் சிவனுடைய சடையிற்களர்கின்ற சசிக்கலையும் நான்குவேதங்களாய நாவிற்கொடைகொள்கின்ற சொற்கலையும் மாக்கலையுமுள்ளவென முடிக்க.

கக. அழகிய நைமிசவனத்து வாழ்கின்ற பெரிய தவத்தலைவர் ஆணவமலத்தைப்போற் கரந்தவென்று அரியகிழங்கையகழ்வர் - குற்றம்பொருந்திய மனத்தைப்போற் கவர்த்ததென்று கொழுமை யாகிய சமித்துக்களை ஒடிப்பர். காணும் ஊழ்வினையைப்போற் கனிந்ததென்று அருங்கனியைக் கவர்வர்.

உ௦. நாடல் - தேடல். திருவருளானது கதியைத்தெரிக்க. நாகர் - பிரம விட்டுணுக்கள்.

உக. மனம் வாக்கு காயம் முழுதும் சிவனுடைமையாகவவரறியினும் சாருவாகனன் முதலியோர் மதங்களைச் சிலர்கூற வேறுசிலர் சார்ந்து புறச்சமயங்களை மறுக்கும் நூல்களைக் கூறலால் வைதிகர்கள் சைவர்களன்றியாரும் வாழ்வர் நைமிசத்தென்று சந்தேகமுறும்.

உஉ. சிவபெருமானுள்ளப்படுந் தவத்தர்கள் ஸ்நானஞ்செய்த நீர் புலரத் தடாகக்கரையில் கிற்க ஒளிபொருந்திய சடைக்கொழுந்தின் துணியில்வந்து விழ்கின்றதுளிகள் உதராக்கினியை முடுக்கலால் மூடப்படும் சுழுமுனை திறந்தவழியால் புருவமத்தியின் மிகும் அரிய வழுதுபொங்கி மேல்வழிய விழுகின்ற துண்ணிய துணிகளை நிகர்க்கும்.

உச. விட்டுனு, பிரமா, இந்திரன், தேவர்கள், நிலவுகத்தரசர்
கள் என்னுமிவர்களுடைய வாழ்விற்சியைந்த தவத்தைச்செய்து ஒழி
ந்தவர்கள் ஆகியவவர்களுடைய சீர் சொலற்கரியதாம். அங்ஙன
மாகவு மியைந்த மகாதவமேயன்றி வேறொன்றை யறிவால்விரும்
பாத முனிவர்விரும்பிச் சுத்தமாய் வாழ்கின்ற நைமிசத்தின்பெரு
மையை யாவர் சொல்லவல்லர்.

ஆ. மு. சோமாவஸ்கந்தபிள்ளை.

* பள்ளிக்கூடத்துப்பிள்ளைகள் புஸ்தகங்கள் வாசிக்கும்போது
கவனிக்கவேண்டிய விதிகள்

அமெரிக்காவிலுள்ள நியூயார்க்குப் பள்ளிக்கூடங்களிற் பின்
வரும் விதிகள் அச்சிட்டு ஒட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

“மங்கலான வெளிச்சத்தில் எப்பொழுதும் படிக்காதே. படிக்கும்
போதெலாம் தலையை நிமிர்த்துக்கொண்டுபடி (குனிந்து படியாதே).

உனக்கு உன் கண்கள் எல்லாப்புஸ்தகங்களைக் காட்டிலும் மே
லானவைகள். நீ படிக்கும் புஸ்தகத்தை உன் முகத்தினின்று பதி
னாகங்குலதூரத்திற் பிடித்துக்கொண்டுபடி. வெளிச்சம் உனக்குப்
பின் பக்கத்திலிருந்து புஸ்தகத்தில் விழும்படியாகவிருந்து படி.

உனது பாதுகாப்பும் நீ மேலானநிலைமைக்கு வருவதும் உன்
கண்ணைச் சார்ந்திருக்கின்றன; ஆகையால், நீ அவைகளைப்பேண
வேண்டும். நீ வாசிக்கும்போது இடையிடையே உன் முகத்தைச்
சிறிது நேரம் புஸ்தகத்தினின்றந் திருப்பி இளைப்பாறச்செய்.
வெயில் நேராகப் புஸ்தகத்தில் விழும்படியாக வைத்து ஒருபொழு
தும் வாசிக்காதே.

இராத்திரிப் படுக்கப் போனகயிலும், விடியற்காலத்தினுங் கால்
களைச்சலத்திறைகழுவு. நல்ல தெளிவான வெளிச்சத்திலே படி. படி
க்கும்போது வெளிச்சத்தை யெதிரேநோக்கிக்கொண்டு படிக்காதே”.

* 1911-ம் ஆண்டு ஜூலைமீ 31வ் பிரசுரமான ஹிந்து(Hindu)பத்திரிகை
3-ம் பக்கத்திலிருந்து எடுத்து மொழிபெயர்த்தது.

ஆசாவிளக்கம்

(நகலு-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

ஆதலின், “உடம்புதேய்க்கும் வஸ்துக்கள், ஸ்நானஞ்செய்தரீர், மூத்திரம், மலம், ரத்தம், மூக்குச்சளி, எச்சில், வாந்தி, உமிழ்ந்த வஸ்து ஆகிய இவைகளை மிதிக்கலாகாது” என்று ஆரியர் கூறிய கட்டளையை இக்காலத்தில் நாம் மனத்தில் எப்பொழுதும் ஞாபகமாக வைத்துக்கொள்வது நலமாகும். ஒருவருடைய வியாதி மற்றொரு வருக்கு ஒட்டிக்கொண்டு அபாயம் விளைவிக்கக்கூடுமென்பதை வற்புறுத்தும் பொருட்டு, வண்ணன் “ஒருவருடைய ஆடைகளை மற்றொருவருக்குத் தவறாகத் திருப்பிக்கொடுக்கக்கூடாது. ஆடைகளின் சொந்தக்காரரைத்தவிர வேறெவரும் அவைகளை யுபயோகிக்க இடந்தரக்கூடாது” என்று சட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். ஆரியாவர்த்தத்திலும் “வண்ணர்விஷயங்கள்” கவலைக்கிடமாக இருந்தனபோலும். அப்பொழுது, ஆண்பிள்ளைகளின் ஆடைகளை அவர்கள் கல்லின்மீது அடித்து அவற்றிற் பலதொலைகள்செய்துகொண்டுவந்து கொடுக்கிறார்கள் என்று வீட்டிலுள்ள ஸ்த்ரீகள் குறைகூறக் காரணமிருந்திருக்கலாம். ஏனெனில், வண்ணன் “தன் யஜமானனுடைய துணிகளை வழுவழுப்பான சால்மலி மரப்பலகையின்மீது மெதுவாகத் துவைக்கவேண்டும்” என்று கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள். வியாதி நேர்ந்த காலத்தில் தனித்தனியே ஒதுங்கிற்பது அவசியமென்று ஆரியர் உணர்ந்துள்ளார். ஆகவே, ஆடைகள், ஆஹாரம், ஆசனசத்திற்கு மூலகாரணமானவர்களுடனும் அவர்களுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்களுடனும் விவகார சம்பர்க்கங்களை ஒழித்தல் ஆகிய இவைகளைப் பற்றி விவரமாகக் கட்டளை விதித்திருக்கிறார்கள். அஃதாவது, இக்காலத்து தேகாரோக்கியசாஸ்திரி சொல்லுமாறு, நோய்க்கிடமானவருடனும், நோய்க்கிடமானவர்களென்று அனுமானித்து ஒதுக்கப்பட்டவர்களுடன் சம்பந்தப்பட்டதாக நினைப்பதற்குக் காரணமுள்ளவர்களுடனுஞ் சம்பர்க்கம் ஒழிக்கவேண்டுமென்று விதிகள் செய்திருக்கிறார்கள்.

அன்றியும், தூங்கும்பொழுது ஒருவருக்கொருவர் சிறிது தூரம் இடம்விட்டுப் படுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று அவ்வளவு கண்டிப்பாக ஆசௌசனிதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆசாரவிதிகளைவிட நிஷேத விதிகளில் நமது சித்தாந்தம் நன்றாகவிளங்குகின்றது. பிணங்கள் முதலானவைகளிலிருந்து தொத்துவியாதிக்கிடமான (ஒருவரிடத்திலிருந்து மற்றொருவருக்குப்பற்றக்கூடிய வியாதிகளையுண்டாக்குகிற) வஸ்துக்களுடன் சம்பந்தம் என்கே நேர்ந்துவிடுமோவென்று ஆரியர்கள்மிகுந்த பயங்கொண்டவர்களாக இருக்கவேண்டும். சிரம சாத்தியமான ஸ்நான விதானங்களும், கழுவிச் சுத்திசெய்யும் முறைகளும், பிறகு காக்கும் ஸூதகமும் பிரயோஜனமில்லாத வெறுஞ்சடங்குமுறைக ளாகா. இல்லாவிடில், ஆசௌசக்கிரம நிர்ணயமும் அதற்குக் காலப்பிரமானமும் ஏற்பட்டிரா. ஓர் உறவினன் வியாதியினால் இறந்தாலும் பலாற்காரத்தினால் இறந்தாலும் வித்தியாசமிராத (கிரமமான மரணத்திற்கு ஓர் ஆசௌசனிதியும் அபமிருத்தியுவுக்கு வேறு ஆசௌசனிதியும் ஏற்பட்டிராது). மரணம் ஒருமாதத்திற்கு முன்னேரிட்டிருந்தாலும், ஒருவருஷத்திற்குமுன் நேரிட்டிருந்தாலும் ஸூதகங்காப்பதில் வித்தியாசம் சொல்லியிருக்கமாட்டார்கள் ; உள்ளூரில் நடந்த மரணத்திற்குந் தூரதேசத்தில் நேர்ந்த மரணத்திற்கும் வேறு வேறாக ஆசௌசனிதி ஏற்படுத்தியிருக்கமாட்டார்கள். இந்த நுட்பமான வித்தியாசங்களையும் ஆசௌச விவரங்களையும் ஏற்படுத்தியது தொத்துவியாதி அணுகாதிருக்குமாறு ஒதுங்கியிருக்கக் காலத்தையும் ஒதுங்கியிருக்கவேண்டிய விதத்தையும் நிர்ணயிக்கும் பொருட்டேயாமென மனுதர்ம சாஸ்திரமும் விஷ்ணுஸ்மிருதியும் தெளிவாக விளக்குகின்றன.

இதுவுமல்லாமல், மரணகாரணம் சந்தேகத்திற் கிடமாக இருக்கின், அதனால் வியாதியணுகுமோவென்று சந்தேகமுண்டாயின், ஸூதகங் காக்கவேண்டிய பத்தூநாள் என்னும் காலங்குறுக்கப்பட்டிருக்கிறது ; ஸூதகங்காக்கவேண்டியதே யில்லையென்பதுமாத்திரம் இல்லை ; ரோகபீடிதமான இடத்திலிருந்து வருகிறவர்களை “நோய்கொண்டவர்களா” எனக் கவனித்துப்பார்ப்பதற்காக நிறுத்திவைத்திருக்கும் பொழுது இக் காலத்து தேகாரோக்கிய சாஸ்திரி விதிப்பதுபோலவே ஆரியரும் விதித்துள்ளார். உதாரணமாக:—

“தூரதேசத்தில் வசிக்கும் உறவினனொருவன் இறந்தான் என, அவன் இறந்து பத்துநாள்க்குள் கேள்விப்படுகிறவன், அந்தப்பத்து நாளில் (ராப்பகல்கள்) பாக்கியிருக்கிற தினங்களில் மாத்திரம் ஸூதகம் காக்கவேண்டும்.”

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஸூதகங்காப்பதென ஒதுக்கிவைப்பது இழுவோலைகொண்டுவரும் ஆள்வந்து சேருங்காலத்தை அனுசரித்திருக்கும். அக் காலத்தில் இப்பொழுதுபோலத் தபால் அனுசூலங்கள் இருந்திரா. இறந்து பத்துநாள் ஆகியிருந்தால் இழுவோலை கொண்டுவருகிறவன் மூலமாக வியாதிசம்பந்தமான அணுக்கள் வந்து சேருமோவெனப் பயப்படவேண்டியதில்லை; ஆகையால் பின்வரும் விதிகள் ஏற்படலாயின:—

“இறந்து பத்துநாள் கழிந்திருந்தால் மூன்று பகலும் இரவும் ஸூதகம் காக்கவேண்டும்; இறந்து ஒருவருஷமாகியிருந்தால், தலை முழுவதனால் தீட்டுப்போம்.”

தொத்துவியாதியினால் மரணம் சம்பவிக்கவில்லையென்று நிச்சயமாகத் தெரிந்தால், உதாரணமாக, சண்டையிலாவது தற்கொலையினாவது இறந்துபோயிருந்தால் அப்படிப்பட்டவனுடைய குடும்பத்தவருக்குத் தீட்டில்லை.

சுத்திகரிப்பதற்கு,—நீரினுள்ள ரோகஜனகக் கிருமிகளை நசிக்கச் செய்வதற்கும் வியாதி பரவாமற் செய்வதற்கும் இயற்கையிலுள்ள சக்திகளையே ஆரியர் உபயோகித்து வந்தார்களென்று முன்னரே சொல்லியிருக்கிறேன் அப்படி இயற்கைச் சக்திகளை உபயோகிக்கும் விதங்களை அவர்கள் எவ்வளவு நன்றாக அறிந்து அனுஷ்டித்து வந்தார்களென்பது மேலே குறிப்பிட்டுள்ள முறைகளினாலேயே நன்றாக விளங்கும். அம் முறைகளாவன:—வண்டலை அடியில் தங்குவித்தல், அலைசுவதனம் பிராணவாயு வூட்டுதல், நீரோட்டம், (ஒடுவதனால் நீரில் கூடாரம் கூடுகின்றது, மற்றமுள்ள மாறபாடுகளுண்டாகின்றன வென்பது கருத்து), தாராளமாகக் காற்றுவீசுவதனால் நீரிற் பிராணவாயு கலத்தல், சூரியபுடம் ஆகிய இவைகள். இவையனைத்தும் இக் காலத்துத் தேகாரோக்கிய சாஸ்திரக் கிரந்தம்

நளில் விவரிக்கப்படுவனவே. பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களே பரம்பாவன சாதனங்களென ஆரியர் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய சுத்தீகரண முறைகளைக் கவனிக்குமிடத்து அவற்றில் பஞ்சபூதங்க ளொவ்வொன்றும் பிரபல சாதனமாகக் கையாளப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். முத்தமிழேதனால் தேகாரோக்கிய பங்கம் நேரிடுமோவென முக்கியமாகத் தர்க்கித்துக் கொண்டிருக்கும் இக் காலத்தில், பூர்வத்து ஆரியர்கள் “ஸ்தீரீயின் வாய் எப்பொழுதும் பரிசுத்தமானது” என்று சித்தாந்தப்படுத்தி யிருப்பது நாம் கவனிக்கத்தக்கது.

அன்றியும், அந்தஸ்தீர் கிழவி, சிறுபெண், ரூபவதி, அழகில்லாதவள் என்று எவ்வித வித்தியாசமுங் குறிக்காமல் பொதுவாக ஸ்தீரீயின்வாய் எப்பொழுதும் சுத்தமானதென்று அவர்கள் சொல்லியிருப்பதனால், அவர்கள் ஸ்தீரீகளுக்கு மரியாதை செய்வதற் பிரியப்பட்டவர்களே என்பது விளங்குகின்றது. கசுமலங்களைக் காக்கும் விஷயத்தில் தரையில் மண்ணைப்போட்டு அதன்மீது மலங்கழிக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் விதித்திருப்பதனால் தூர்க்கந்தத்தையுந் தூர்வாயுவையும் போக்கும் சக்தி மண்ணுக்கு இருக்கிறதென்று அவர்கள் தெரிந்திருந்தார்களென்று அறிகிறோம்.

“சுத்தப்படுத்தவேண்டியவைகளை மண்ணினாலும் ஜலத்தினாலுஞ் சுத்தப்படுத்தவேண்டும் * * * வீடு பெருக்குவதனாலுஞ் சாணிகொண்டு மெழுகுவதனாலும் அல்லது வெள்ளையடிப்பதனாலுஞ் சுத்தமாகின்றது.”

லோஹ பாத்திரங்களைப் புளியினாலாவது காய்ச்சுவதனாலாவது சுத்தப்படுத்தவேண்டும். மற்றுமுள்ள முக்கியமான சுத்தீகரணசாதனங்களுள் வெயிலையுங் காலத்தையும் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இக் காலத்து தேகாரோக்கிய சாஸ்திர சித்தாந்தங்களை அறிந்தவர்கள் மேலே சுலபமாகச்சொல்லிய இரண்டு சாதனவகைகளில் எவ்வளவு விசேஷம் அடங்கியிருக்கிறதென்பதை அறிந்து ஆனந்திப்பார்கள். உண்மையாகவே, துரைத்தனத்தார் ஆமோதித்து இப்போது வழங்கிவருகிற ‘கொள்ளைநாய் அணுகாச் சாதன’ங்களுள்

நெருப்பு, சூரியன், காற்று, காலம் ஆகிய இவைகளே முக்கியமானவைகளாக இருக்கின்றன. பரவும் வியாதிகளைத் தடுப்பதற்கான ஆரோக்கிய விதிகளுள், அம்மை குத்துவதனால் வியாதிவராமல் தடுப்பதைப் பற்றி ஆயுர்வேத விஜ்ஞான சாஸ்திர காரரான தன்வந்திரி யவர்கள் சொல்லியதைவிட மேலானது மற்றொன்றில்லை. இவ் விஷயத்தில், ஜென்னர் என்பவர் புதிதாகக் கண்டுபிடித்தது அவரளவில் உண்மையே யெனினும், அதை ஆரியர்கள் முன்னரே கண்டறிந்திருந்தார்கள் என்பது தெளிவாகின்றது. அம்மைகுத்தும் நிணநீரானது அம்மைப்பாலையே பசுவின் உடம்பிலேற்றி அதிலிருந்து எடுக்கப்பட்டதென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அம்மைகுத்தி வியாதிகளைத் தடுக்கும் வித்தையை முதன்முதற் கண்டுபிடித்த ஆரியர்களின் வமிசத்தவர்களான இக் காலத்து இந்தியர்கள் இப்போது கொள்ளை நோயைத் தடுப்பதற்காக அம்மைகுத்துவதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்கக்கூடாதென்று நான் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இப்பொழுது அங்குமிங்குந் தோன்றுவதாக நாம் அடிக்கடி கேட்டு விசனிக்கும் கொள்ளைநோயைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்து நாம் இதுவரையில் கண்டுபிடித்தவைகளுள் உத்தமமான பாதுகாப்பு முறையாவது, கொள்ளைநோய் தோன்றியவுடனே அந்த வீடுகளைத் தக்ஷணமே ஒழித்துவிட்டுப்போவதுதான். இதேமுறை ஆரியரது மந்திரமொன்றிற் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான் இதைப்பற்றி 1898-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதத்தில் வெளியிட்டுச் சொல்லியது முதல் இந்த மந்திரத்தை அநேகர் வழங்கிவருகிறார்கள். இந்த மந்திரத்தை முதன் முதலில் எனக்கு எடுத்துச்சொல்லியவர் பல்லாரினில்லா ஹொஸ்பேட்டையிலுள்ள ஸி. ஹனுமந்தகௌடராவர். அந்த மந்திரத்தின் பொருள்:—

தேவி சொல்லியது:—“சதுர்முகப் பிரஹ்மாவின் கட்டளைப்படி இந்திரனும் நானும் மற்றுமுள்ள தேவதைகளும் பற்பல கிராமங்களிலுள்ள ஜனங்களிடம் போவோம். இவ் விதமாகக் கிராமந்தோறும் சென்று ஸுர்ஜனங்களைக்கொன்று கடைசியில் பிரஹ்மாவினிடம் போய்ச்சேர்வோம். புத்திசாலிகள் என்னுடைய வரவையறிந்து சாஸ்திரங்களை ஒதுவார்கள், வெகுஜனக்கிரதையாக (ஆசாரமாக) இருப்பார்கள், இன்னும் பலபல காரியங்களைச் செய்வார்கள், முக

ட்டிலிருந்து எலிகள் விழுந்து குதித்தோடி இறந்த க்ஷணமே அவர்கள் பந்துமித்திர ஸமேதராக வீடுகளை விட்டு வனத்திற்கே குவார்கள், அங்கே அவர்கள் சடங்குகளெல்லாம் செய்து மஹாமாரிகா மந்திரங்களை ஜபித்து ஸ்தோத்திர பாடங்களை ஓதுவார்கள்.”

“வனத்தில் நீர்வளமிருக்குமிடத்தில் அவர்கள் உட்காருவார்கள். தேவியின் விக்கிரகத்தை எதிரில் வைத்துக்கொண்டு, தூபதீபங்கள் காட்டி, தினந்தோறும் சாஸ்திரத்தின்படி கிரமமாகப் பூஜை செய்வார்கள். பிராமணர்கள், பந்துக்கள், சினேகிதர்கள், வேலைக்காரர்கள் எல்லோருங்கூடி அக்கினியை வளர்த்து மஞ்சட்பொழுகலந்த அன்னம் (பொங்கல்), நெய், சமித்துக்கள் ஆகிய இவைகளைக்கொண்டு ஹோமம் செய்வார்கள்.”

“மேற் சொல்லியபடி மிகுந்த பக்தியோடு தேவியைப் பிரார்த்தித்தபிறகு, தேவியின் தியானத்திலேயே எப்பொழுதும் அமர்ந்தவர்களாகி அவர்கள் தங்களுடைய பந்துக்களுடன் போஜனம் செய்வார்கள். சிலநாள்களுக்குப்பிறகு, அவர்கள் தங்கியிருக்கும் வாஸஸ்தலங்களின்மீது காக்கைகள் வந்து உட்கார்ந்தால், அவர்கள் காகசார்தி (காக்கைகளுக்கான சடங்கு) செய்து தங்களுடைய சொந்தவீடுகளுக்குப் புறப்பட்டுப்போவார்கள். அவர்கள் திவ்யாலங்கார பூஷிதர்களாகித் தங்களுடைய குடும்பத்தவர்களையும் பிராமணர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு சுபதினத்தில் சுபலக்கினத்திற் புறப்படுவார்கள். அவர்களுடைய இல்லங்களில் (வீடுகளில்) பிராமணர்களைக்கொண்டு வேதபாராயணங்களும் சார்தி ஹோமமும் செய்விப்பார்கள்.”

வியாதி பரவுவதற்கு அறிகுறியாக எலிகள் விழுந்திறப்பதைச் சொல்லியிருப்பதனால், அது ‘பிளேக்’ என்னுங் கொள்ளைநோயாக வே இருக்கவேண்டும். இந்த வியாதியின் பெயர் இன்றைக்கும் கர்வால்தேசத்தில் மஹாமாரி என்றே வழங்குகிறது. அங்கே அநாதிகாலமாகக் கொள்ளைநோய் வியாபித்திருந்திருக்கிறதென்பது பிரலித்தமான விஷயம். பந்துமித்திர பரிஜனங்களுடன் வீடுகளைப்பூர்த்தியாக ஒழித்துவிட்டு, ஜனங்கள் அதுவரையில் வசித்திராத சுத்தமான தரையை நாடிச்சென்று, காலக்கிரமத்தினாலும் புண்ணியாஹவசன ஹோமாதிகளினாலும் வீடுகளைச் சுத்திசெய்தபிறகு அவற்றிற்

குத் திரும்பிவர வேண்டுமென்னும் விதியைக் கவனித்தால், இந்த விதியையே இந்தியாவில் இப்பொழுது ஆங்காங்குள்ள மாகாணத் துரைத்தனத்தார் கொள்ளினோய் கண்ட கிராமங்களில் நிறைவேற்றப் பிரயத்தனப்படுகிறார்களென்று அறிகிறோம். இந்தவியாதி அணுகாதிருப்பதற்காக இக்காலத்திற்செய்யும் சிகிச்சைகளும் நிர்ஜீவவஸ்துக்களைச் சுத்திசெய்வதற்குச் சாஸ்திரங்களில்விதித்திருக்கிறபடியே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன; உதாரணமாக, வீட்டில் தரையைச் சுத்திசெய்யவேண்டுமானால், அதைச் சுரண்டியெறிந்து வேறுமண்பூசவேண்டும், அல்லது வைக்கோல் முதலியனபோட்டுத் தரையைச் சுடவேண்டும்; நோயாளிகள் இருந்த கட்டிடங்களில் மற்றவர்கள் போயிருப்பதனால் அவர்களுக்கு வியாதிவராமற்காக்கும்பொருட்டும் வியாதியை யுண்டாக்கத்தக்க அணுக்கள் கட்டிடங்களில் தங்காமலிருக்கும்பொருட்டும், கட்டிடங்களில் வெயிலும் காற்றும் நன்றாக அடிக்கும்படி செய்யவேண்டும்; வஸ்துக்களுள் (பண்டங்களுள்) எவற்றையேனும் சுத்தப்படுத்தவேண்டுமானால், சிலவஸ்துக்களைக் காய்ச்சிச் சுத்தப்படுத்தவேண்டும், சிலவற்றை வெந்நீரினுக்கழுவிச் சுத்தப்படுத்த வேண்டும், சிலவற்றைக் காரசாரமுள்ள ரஸாயனபதார்த்தங்களினால் சுத்தப்படுத்தவேண்டும்—என்று விதிகள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

உண்மையாகவே, கொள்ளினோயை (பிளேக்வியாதியை) த்தடுப்பதற்கான சுகாதாரவிதிகள் தர்மஸிந்து என்னுங் கிரந்தத்திற் சுருக்கமாயும் நன்றாயும் எடுத்துரைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இது நவீன கிரந்தமே யெனினும், இக் காலத்துக் கொள்ளினோய்க்காக நாம் செய்துவரும் காரியங்களை யனுசரித்து எழுதப்பட்டதன்று. இந்தக்கிரந்தத்திற் சொல்லிய விஷய ஸங்கிரஹமாவது: 'குடியிருக்கும் வீடுகளை விட்டு அகல்வதனாலும், ஸ்தோத்திரபாடம், ஜபம் முதலிய பிரார்த்தனைகளினாலும், சுட்டுப்பொசுக்குவதனாலும் கொள்ளினோய் தனியும்' என்பதாம்.

சுகாதாரவிதி நுட்பங்களைப்பற்றி ஆரியர்களுடைய சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியபடி நடத்தாததனால் இக்காலத்து இந்துக்கள் மிகுந்த கஷ்டத்திற்கும் மாணத்திற்கும் உள்ளாகிறார்களென்று சொல்லிய

ருக்கிறேன். இதற்குப் பிரத்தியக்ஷமான திருஷ்டாந்தம் வேறொன்றும் வேண்டியதில்லை; துரைத்தன அதிகாரிகளின் புத்திவாதத்தையும் மேற்கொள்ளாமல் தங்களுடைய முன்னோர்களின் அனுபவ சித்தாந்தங்களை யலக்ஷியஞ்செய்வதனால் கிராமம் கிராமமாக நாசமாய்க்கொண்டு வருவதே போதும். இந்த ராஜதானியிற் கொள்ளை நோய்கண்டு இப்பொழுது அநேகநாள் ஆய்விட்டது; அது கண்டவுடனே வீடுகளை விட்டகன்று, மேற்சொல்லிய சாஸ்திரங்களிற் கூறியவாறு, காடுகளிற் சுத்தமான பிரதேசங்களிற் போயிருப்பதனால் மிக்கநற்பயன் விளைவதைக் கண்டிருக்கிறோம்; சுலபமாயும் பிரயோஜன காரியாயுமுள்ள இந்த முன் ஜாக்கிரதையை மேற்கொள்ளாதவிடங்களில் வியாபாரஷ்டமும் உயிர்ச்சேதமும் உண்டாயிருப்பதையும் கண்டிருக்கிறோம். ஆயினும், ஒவ்வொரு ஹிந்துவும் ஒப்புக் கொள்கிற சாஸ்திரங்களில் ஸ்பஷ்டமாக விதிக்கப்பட்டிருப்பதைவிட அதிகமாக இக்காலத்துச் சுகாதார சாஸ்திரத்தின்படி ஏதாவது, இந்தக்கொள்ளைநோய் ஆபத்தை யுத்தேசித்து, செய்யவேண்டியிருந்தாலும், அது வர்ணசாரத்திற்கு விரோதமென்று நினைக்கவும், அதனைச் செய்யாமல் தடுக்கவும் தகுந்தகாரணமொன்று மில்லையென்பது எனது துணிபு.

மனுவின் தர்மசாஸ்திர விதிகள் முற்காலத்து (Medes) மீடியர்களுடைய விதிகளையும் பாரவீகர்களுடைய விதிகளையும் போன்றவையல்ல. ஒருவருடைய அனுகூலத்தின் பொருட்டாவது பொதுவாகப் பலருடைய அனுகூலத்தின்பொருட்டாவது காலவசத்தினால் விதிகளை மாற்றவேண்டி வரக்கூடுமென்பதையுணர்ந்து ம்னுவானவர் அதற்கும் இடம்வைத்திருக்கிறார். கெட்ட எண்ணங்கொண்டு தர்மசாஸ்திர விதிகளைக் கண்டிக்கக்கூடாதென்று சாற்றினரேயன்றி, “நியாயமுறையினாலும் அனுமானத்தினாலும்” சாஸ்திரங்களின் கொள்கைகளுக்கு விசுவாசபூர்வமான நல்லெண்ணத்துடன் அருத்தஞ் செய்யலாமென்று மனு உத்தரவு கொடுத்திருக்கிறார்; கால வித்தியாசத்தின்பயனாக “சிஷ்டாசாரத்தை” அனுசரித்து “வழக்க”த்தில் வரும் சாஸ்திரவிதி மாறுபாடுகளையும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். பின் உதகரிக்கப்படும் வாக்கியங்களைக்கவனிக்குமிடத்து, சாஸ்திரங்களின்கருத்தையனுசரித்து நடக்கவேண்டுமெயன்றி சப்தார்த்

தத்தை முக்கியமாகக் கொள்ளலாகாதென்றும், ஜனங்கள்சுவேச்சையாகவும் தாராளமாகவும்நினைக்கவும் நடக்கவும் அவர்களுக்குச் சாஸ்திரக்காரர்கள் ஸ்வதந்தர மளித்திருக்கிறார்களென்றும் அறிகிறோம். “மனிதருக்குத் திங்குவினைவிக்கக்கூடியகாரியங்களை, அவை சாஸ்திர சம்பந்தமானவையானாலும், கிருகஸ்தன் செய்யாமல் தவிர்க்கவேண்டும்; ‘யமம்’ என்று சொல்லப்பட்ட முக்கியமான கடமைகளைப் புத்திசாலியானவன் எப்பொழுதும் செய்யவேண்டியதே தவிர ‘நியமம்’ என்று சொல்லப்பட்ட சில்லறைக் காரியங்களையே எப்பொழுதும் செய்துகொண்டிருக்கக்கூடாது” என்று லிஷ்ணுஸ்மிருதி கிருகஸ்ததர்மத்தை யெடுத்துரைக்கின்றது. “தேத்தாங்கொட்டையானது தண்ணீரைத் தெளிவிக்குமாயினும் ‘தேத்தாங்கொட்டை’ யின் பெயரை உச்சரித்த மாத்திரத்தில் தண்ணீர் தெளிவுபடாது” என்னும் உண்மையைச் சந்தியாசியானவன் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று மனுதர்மசாஸ்திரம் கூறுகின்றது.

(இன்னும் வரும்)

கர்னல், உ. ஜி. சிங்கு, சி. ஐ. இ., ஐ. எம். எஸ்.,

சானிடரி கமிஷனர்.

A MANUAL OF INDUSTRY கைத்தொழிற் கண்ணாடி

(ஈசுட-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

பேப்பூரிலிருந்தும் கோழிக்கோட்டிலிருந்தும் ‘காப்பி’ பஞ்சு, மஞ்சள், அரிசி, ஆமணக்கு, எண்ணெய், திரித்த தென்னங்கயிறு, சாயச்சரக்குக்கள் (டினியி), தேங்காய், கொப்பரை, இஞ்சி, தேக்குமாம் ஆகிய இவை ஏற்றுமதியாகின்றன. பேப்பூரிலிருந்து முக்கியமாகப் பஞ்சு கல்கத்தாவுக்கும் பம்பாய்க்கும் போகின்றது; கோழிக்கோட்டிலிருந்து தேங்காயும் கொப்பரையும் பம்பாய்க்குப்போகின்றன. கோழிக்கோட்டில் இறக்குமதி ‘காப்பி’ யும் அரிசியுமாம்.

தலைச்சேரியிலிருந்து ஏற்றுமதியாகும் முக்கியமான சரக்குக்கள் மிளகும் ஏலமுமாம்; இறக்குமதி 'காப்பி', பருத்தி நூலாடை, தேங்காயெண்ணெய், உப்பிட்ட மீன், அரிசி.

கோழிக்கோடும் தலைச்சேரியும் பெரிய வியாபாரஸ்தலங்களா தலின் அவைகளில் 'காப்பி' க்கொட்டை இறக்குமதி செய்து சேர்த்து வெளிநாட்டுக்கு அனுப்புகிறார்கள்.

கண்ணனூரிலிருந்து மிளகு விசேஷமாக ஏற்றுமதியாகின்றது; இறக்குமதி புகையிலை.

மங்கனூரிலிருந்து அதிகமாகக் 'காப்பி' ஏற்றுமதியாகின்றது. அரிசி, வறட்டுத்தோல்கள், வெற்றிலை ஆகிய இவையும் அங்கிருந்து வெளியேறுகின்றன. இறக்குமதிச் சரக்குக்கள் பருத்திநூற் புரிதளும், இழைகளும், தேங்காயெண்ணெயும், உப்பிட்ட மீனும், உப்புமாம்.

மேற்கண்ட குறிப்புக்களுள் முக்கியமாகவும் அதிகமாகவும் ஏற்றுமதி யிறக்குமதியாகும் சரக்குக்கள் மாத்திரம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாத்துறைகளிலும் இங்கிலாண்டிலிருந்து பருத்திநூலாடைகளும் நூல்களும் இரும்பும் இறக்குமதியாகின்றன.

லலித கலைகள்

படமெழுதும் வித்தைகள் இந்தியாவில் அற்புதப்பயிற்சி அடைந்திருந்தன. முற்காலத்து யக்ஷர்களும் நாகர்களும் இதனிற் கைதேர்ந்தவர்கள். அவர்களுக்குப் பிறகு சித்திரக்காரர் என்னும் தொழிலாளிகள் ஏற்பட்டு வமிச பரம்பரையாக அவ் வித்தையைப் பயின்று வந்தனர். அவர்களுடைய வேலைத்திறம் பழைய கிரந்தங்களிற் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. துஷ்யந்த மகாராஜன் காட்டிற் கண்வமகரிஷியின் ஆச்சிரமத்தில் வளர்ந்துகொண்டிருந்த சகுந்தலைக்கு விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களை வெகுமதியாக அனுப்பியபொழுது அவள் அவைகளை யணிந்துகொள்ளும் விதந்தெரியாமல் தியங்கினள். அப்பொழுது தனது குடிசையின் கவரில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு ஸ்திரீயின்படத்தைக் கண்ணுற்று அதனிற் குறிப்

பிக்கப்பட்டிருந்த பூஷணலங்காரத்தைக் கவனித்துச் சகுந்தலை தனக்கு வந்த நகைகளை அணிந்துகொண்டாள். அஃது ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் வருஷத்திற்கு முந்தின சங்கதி. அப்பொழுதே இந்தியாவில் அவ்வளவு துட்பமாகப் படமெழுதிவந்தார்களென்பது விளங்குகின்றது. அதற்கு முன்னரும் இந்தியாவின் பௌத்தமதம் பிரபலமாக இருந்தகாலத்திற் சித்திரமெழுதும் வித்தை செழித்திருந்தது. அப்பொழுது இந்தியாவின் மத்திய ராஷ்டிரத்தில் ஒருவகைச் சித்திரக்காரரும், மேற்கே ராஜபுதனத்தில் மற்றொரு வகையாரும், அவைகளுக்குப் பிறகு கிழக்கே வங்காளத்தில் ஒரு வகையாரும், வடக்கே நேபாளத்திலும் காசுமீரத்திலும் வெவ்வேறு வகைச் சித்திரவேலைக்காரர்களும் ஏற்பட்டிருந்தனர்; தென் இந்தியாவிலோ சித்திரவேலைகளை நிகுணர்களான ஜயன், பராஜயன், விஜயன் என்பவர்கள் ஜகத்பிரசித்தர்களாக விளங்குகின்றனர். பூர்வத்துச் சித்திரவேலைகளில் எவையும் இப்போது கிடையா. பம்பாய் ராஜ்தானியில் (Khandess) காணதேசமென்னுங் காட்டார்ந்த மலைநாட்டில் கி. மு. 200 முதல் கி. பி. 200 வரையிலுமாக ஓராயிரம் வருஷகாலம் கஷ்டப்பட்டு வெட்டியெடுக்கப்பட்ட அஜந்தம் என்னும் குகைக்கோவில்களின் சுவர்களில் பௌத்தர்களெழுதிய சித்திரங்கள் மாத்திரம் இன்றைக்கும் இருக்கின்றன. இந்தச் சுவர்க்கோலச்சித்திரப்படங்கள் ரூபலாவணிபத்திலும் வேலைத்திறமையிலும் இயற்கைத் தன்மைகளையும் செய்கைகளையும் உள்ளபடி விளக்கும். சாதாரியத்திலும் ஒப்புயர்வற்று அவை யாவராலும் புகழப்பெற்றிருக்கின்றன; பூர்வத்து அந்தச்சித்திரக்காரரது கைலாகவத்தையும் சாயரத்தியத்தையும் கண்ணுற்றுப் பார்ப்போர் பிரமிக்கின்றனர்; சில காலமாக அந்தச் சித்திரங்களும். தேனீ, வெளவால் முதலியவற்றினாலும் காட்டுமிருண்டிகளினாலும் சிறிது சேதமுற்றிருக்கின்றன. ஏனைய இந்திய மகிமைகளைப்போல சித்திரமெழுதுவது என்னும் அரிய வித்தையும் இத் தேசத்தினின்றும் ஒழிந்தது.

படமெழுதுவது மகம்மதிய மதத்திற்கு விரோதமான காரியம்; ஆதலின், இந்தியாவில் ஆண்டுவந்த மகம்மதிய அரசர்கள் பெரும்பான்மையோர் அந்த வித்தையை பிராதரணை செய்து வந்

தனர்; சிலர் மாத்திரம் ஆதரித்தனர். மொகலாய சக்கரவர்த்தி யான ஆக்பர் அவ் வித்தையை மிகப்பராமரித்துவந்தார். அந்த மேன் மையான வித்தையைக்கண்டு தம்மதத்தினர் அசூயைப்படுவது அரி யாயமென்பதை அவர் தமது ஆஞ்ஞையாலெழுதுவித்த 'ஐன்-இ- ஆக்பரி' என்னும் ராஜாங்க சரித்திரத்தில் ஸ்பஷ்டமாக வெளியி ட்டிருக்கிறார்: "சித்திரலேகனத்தை வெறுப்பவர்கள்மீது எமக்குப் பிரியமில்லை. கடவுளை அதிகமாக அடிக்கடி ஸ்மரித்துக்கொண்டி ருக்கக்கூடியவன் சித்திரக்காரனே யென்று அவர்கள் அறியக்கட வர்கள்; எங்ஙனமெனின், அவன் எவ்வளவு உயிர்வடிவமாகப்பட மெழுதியபோதிலும் தான் அதற்கு உயிர்கொடுக்க முடியாதென் றும் கடவுளொருவரே அந்தச் சக்திவாய்ந்தவரென்றும் அவனு க்குத்தெரியும்." ஆக்பர் சக்கரவர்த்தியினிடத்திற் கைதேர்ந்த சித் திரக்காரர் பதினாறுபேர் இருந்தனர்; 'ரஸம்-நாமா' என்னும் கிர ந்தத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள சிற்றுருவப்படங்களில் அவர்களு டைய வேலைத்திறமையைக்காணலாகும். 'ரஸம்-நாமா' (யுத்தசரித் திரம்) என்பது ஸம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள பெரிய இதிஹாஸமாகிய 'மகாபாரத'த்தின் சங்கிரகமாம். இந்நூலுக்களும் மகம்மதியரும் பா ஸ்பரம் தெரிந்துகொள்ளாமற் பகைத்து நின்ற நிலைமையை மாற் றும்பொருட்டு அவர் 1582-ஆம் ஆண்டில் அந்தக் கிரந்தத்தை பெர்ஷியன் பாஷையிற்செய்தார். அதன் பிரதியொன்று (மூல ப்பிரதியோ என்னவோ) ஜயப்பூர் மகாராஜாவின் புஸ்தகபண்டார த்திலிருக்கின்றது; அதனுள் 169 சிற்றுருவப்படங்கள் எழுதப்ப ட்டிருக்கின்றன; அவை பெர்ஷியன் சித்திர முறைப்படி மிக நேர் த்தியாக எழுதப்பெற்று நன்றாக ஜவலிக்கின்றன; புஸ்தகத்தின் விலை ரூபா, 600,000 க்கு அதிகமாகின்றது. இந்தியாவின் மேற் புறத்தில் வழங்கிய சித்திரவித்தையிற் பெர்ஷியன்முறை கலப்புற் றது; ஆனதனால், அங்கு எழுதும் படங்களில் விசேஷ சாக்கிரதையு ம் துட்பமான அமிசபாவனைகளும் காணலாயின. வழக்கமாக வந்த பொதுக்குறிப்புப் பாவனைகள் ஒழிந்தன; அப்படிச் கலப்புற்ற சித் திரவித்தைக்கு உதாரணமாக லாஹூரிலும் ஜயப்பூரிலும் வழங்கு கிற தட்டையான படங்களைக் குறிக்கலாம்.

அஐந்தத்திலுள்ள குகைக்கோவில்களிலிருக்கும் சுவர்ச்சித்திரங்கள் எழுதப்பெற்ற காலத்திற்கும் இப்போதைக்கும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், சித்திரவித்தை மிகவும் கெட்டுப்போயிருக்கிறது. இந்தக் காலத்துச் சித்திரக்காரர்கள் எழுதுவது சித்திரங்களெனத்தகா. புராண புருஷர்களின் வீரச்செய்கைகளைக் காட்டுவதற்காக வர்ணங்களைப்பூசி உருவங்களை இப்போது அமைத்துவிடுகிறார்கள். அவை வர்ணப்பூச்சுக்களே யன்றிச் சித்திரங்களாகா. அப்படிப்பட்ட பூச்சுக்களில் அங்கவமைதி, இயல்புக்காட்சி, இருள், வெளிச்சம் (மந்தம், பிரகாசம்) முதலிய சித்திரலக்ஷணங்கள் சிறிதும் அகப்பட்டா.

சித்திரமெழுதும்வித்தை இப்போது இந்தியாவில் மறுபடி கிடைத்துவருகிறதென்று சொல்லலாம். ஆனால், அப்படிக்கிடைப்பது இந்தியாவின் பூர்வத்துச் சித்திரமுறையன்று. இக் காலத்தில் ஐரோப்பியர் சித்திரகலையென்று ஒப்புக்கொண்டு ஆதரிக்கிறமுறையே இங்கே, தலையெடுத்து வருகின்றது. சித்திரங்களைப்பற்றி இந்தியர்களுக்கு இருந்த அபிப்பிராயங்களெல்லாம் மாறிப்போயின, அதற்குக்காரணம் இந்தியாவிலுள்ள ராஜதானிப்பட்டணங்களில் துரைத்தனத்தார் ஏற்படுத்தியிருக்கும் சித்திரகலாசாலைகளேயாகும். அந்தக்கலாசாலைகளை ஜனங்கள் மிகக்கொண்டாடி அங்கே கற்பிக்கப்படுகிற முறைகளை ஆவலுடன் கற்றுவருகிறார்கள். ஆயினும், ஐரோப்பியர் எழுதுகிற நல்ல சித்திரங்களில் அமைந்துள்ள ஆழ்ந்த கருத்தையும் அந்தக் கருத்தின் திருத்தத்தையும் கண்டு களிப்பதற்கு இந்தியர்களுடைய கண்ணும் மனமும் இன்னும் போதுமான அளவு பயிற்சி பெற்றில. எனினும், இந்தியர்களுக்கு இயற்கையாக உள்ள அலங்கார விமர்சன சக்தியினால் அவர்கள் ஐரோப்பியர்களுடைய சித்திரங்களின் அழகையும் பெருங்கருத்தையும் மெச்சிக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

கவர்க்கோலச்சித்திரங்கள்:—இத் தேசத்தில் எங்குப் பார்த்தாலும் சுவர்களில் நகைப்புக்கிடமான பொம்மைகள் (பனிதரின் உருவங்களும் மிருகங்களின் உருவங்களும்) வரையப்பட்டிருக்கின்றன. அவை நாணயமான வேலைப்பாடுள்ளனவல்ல; முக்கியமாகச் செங்காவிவர்ணமே மிகுந்திருக்கும்; போர் வீரர்கள், புலிகள், யா

னைகள் ஆகிய இவையே அந்தச் சித்திரங்களிற் காணக்கூடியவை. சேஷத்திரக் கணிதச் சம்பந்தமான உருவங்கள் சிலவேளை எழுதப்படுகின்றன; அவை முக்கியமாகப் படவுகளில் (ஒடங்களில்) அலங்காரத்தின்பொருட்டு எழுதப்பெறுகின்றன. வட இந்தியாவில் சில விடங்களிற் சிற்பாலங்காரங்கள் பெரும்பாலும் பூக்களைப்போன்றிருக்கும். அம்மாதிரியான வேலை கொற்றர்களே செய்துவிடுகிறார்கள்; புதிதாகப்போட்ட சாந்தின்மீது ஒரு சிறு இரும்புத் துண்டு பைக்கொண்டு வர்ணங்களை மெதுவாகப்பூசியிடுகிறார்கள். வங்காளத்தில் அவ்விதமான சுவர்க்கோலங்கள் பூஜை மண்டபம் முதலிய இடங்களிற்காணலாம். அப்படிச் சுவர்க்கோலங்களினால் சிறக்க அலங்கரித்த கொலுமண்டபமொன்று (Krishnagar) கிருஷ்ண நகரிலிருக்கின்றது. பஞ்சாப் மாகாணத்தில் (Amritsar) அமிர்த சாசிலுள்ள பொற்கோவிலையலங்கரிக்கவும் இதர இடங்களிலுள்ள தேவாலயங்களை யலங்கரிக்கவும் அவ் விதச் சித்திரக்காரர்கள் அடிக்கடி நியமிக்கப்படுகிறார்கள். முற்காலத்தில் இந்துதேசத்துச் சாந்தமான வர்ணங்களை அந்தச் சித்திரங்களுக்குபயோகித்து வந்தனர். இப்போது பகட்டாக உள்ள பிறநாட்டு வர்ணங்கள் தலைப்பட்டுவிட்டன.

அப்பிரகத்தகட்டிற்சித்திரமேழுதல்:—இவ் விதமான சித்திரம் தென்னிந்தியாவிலுள்ள திரிச்சிராப்பள்ளியில் விசேஷமாக எழுதப்படுகின்றது. அந்தப் படங்கள் இந் நாட்டிலுள்ள வெவ்வேறு ஜாதியாரையும் பலவகைக் கைத்தொழில்களையுமே முக்கியமாக விளக்கிக் காட்டுவனவாகும். அவ் விதமான 12-படங்களடங்கிய புத்தகமொன்று 4-ரூபாவுக்குக்கிடைக்கும். அந்த வேலை காசியிலும் நடக்கின்றது. அங்கேஎழுதும் படங்கள், இந் நாட்டு வியாபாரங்கள், கைத்தொழில்கள், இந்துக்களின் பண்டிகைகள், உற்சவங்கள் முதலியவற்றை விளக்குவனவாகும்; தொழில்களைக்குறிக்கும் படங்களுக்கு முகம் ஒரே மாதிரியாக இருக்கும்; தலையிலணியும் பாகைகளின் வித்தியாசத்தினால் வெவ்வேறு ஜாதிகளைக்கண்டுகொள்ள வேண்டும்; அந்தப்படங்களின் விலை டஜன் ஒன்றுக்கு ரூ. 3-முதல் 7-வரையில் ஆகும்.

தோலிற்சித்திரமேழுதல்:—கடப்பை ஜில்லாவிலுள்ள நொஸ்ஸம் என்னும் ஊரில் வட்டவடிவமான தோல் துண்டுகளில் வர்

ணங்கள் கொண்டு சித்திரங்கள் எழுதி மேஜைமீது போடுவதற்கு உபயோகிக்கக்கூடிய அழகிய விரிப்புக்களாகச் செய்கின்றார்கள். அஃது ஒரு விசித்திரமே; வினோதமெனினும் தரும்; ஆனால், அதில் வேலைத்திறமையொன்றுங் காணப்படாது.

குணியிற்சித்திரமெழுதுதல்:—சென்னைராஜதானியிற் கையினால் வர்ணங்கொடுத்து அச்சவர்ணப் பருத்தி நூலாடைகளைப்போல் செய்கிறார்கள். அவை “பலம்பூர்” என்னும் சீட்டி ஆடைகளாகும். (அவற்றைச் ‘சீட்டிகள்’ என்னுந் தலைப்பின் கீழ் விவரிப்போம்.)

மரத்திற்சித்திரமெழுதுதல்:—இஃது இத்தேசத்தில் எங்கும் வழங்குகின்றது. வட இந்தியாவில் முஸபர்க்கர், (Muzaffargarh) டில்லி, லாகூர், ஜலந்தர், லிம்லா, காசி, பாரில்லி, பாட்னா (பாடலீபுரம்) ஆகிய இடங்களில் நேர்த்தியான வர்ணச் சித்திரங்கள் எழுதப்பெற்ற மரப்பெட்டிகளும் விளையாட்டுப் பண்டங்களும் செய்யப்படுகின்றன; அது ‘காமாகரி’ வேலையெனப்படும்; அப்பெயர் ‘காமாம்’ என்னும் பதத்தினின்று வந்ததாகும்; ‘காமாம்’=வில்; அந்த அலங்காரவேலை முதன்முதலில் வில்லுக்குச்செய்யப்பட்டதாம். இன்றைக்கும் சில இடங்களில் அம்மாதிரியான வில்செய்து அதனை வர்ணங்களினால் அலங்கரிக்கிறார்கள். தட்டுகள், பேழைகள், கோழிமுட்டை வடிவான ‘கௌதா’ (kauta) என்னும் பெட்டிகள், மற்றுமனேக மரப் பண்டங்கள் ஆகிய இவைகளின்மீது நீர்வர்ணங்கள்கொண்டு சித்திரங்களெழுதி அவை அழியாதிருக்கும்பொருட்டு மெருகெண்ணெய் பூசுகிறார்கள். அத்தகைய பண்டங்களின் விலை அரை ரூபா முதல் இருபது ரூபா வரையில் ஆகும். அவ் வேலையைக் குறித்து மற்றுமோரிடத்தும் பேசுவாம்.

கையெழுத்துப்பிரதிகளைச் சோதிக்கச்செய்தல்:—அழகிய எழுத்துக்களை வரையுந் திறமையை மெய்ச்சுவது மகம்மதியரது விசேஷகுணமாகும். அவர்களுடைய நெடுங்கணக்கிலடங்கிய எழுத்துக்களின் ரூபங்கள் விசித்திரமாக இருக்கின்றமையின் அவைகளை மேன்மேலும் அழகுபடுத்துவதற்கு அனுசூலமாக இருந்தது. பண்டைக்காலத்திலிருந்து மகம்மதிய ராஜசபைகளில் கவிவாணரும் கலாநிபுணரும் ஆதரிக்கப்படுவதன்றி அழகிய எழுத்துக்கள் எழுதுவோரும் ஆதரிக்கப்பட்டுவந்தார்கள். கையெழுத்துப் பிரதிகளை அலங்காரமாகப் படத்தைப்போல் வரைந்து வைப்பது மகம்மதியருடைய சட்டத்திற்கு விரோதமான காரியமானபோதிலும், அப்படிப்பட்ட படங்கள் வழக்கத்தில் வந்துவிட்டன. எப்படியெனில், எழுத்துக்களை அழகாகவும் அலங்காரமாகவும் எழுதுவதில் பாரதீகருக்குப் பிரியம் அதிகமுண்டு; அலங்காரமான எழுத்துக்களை எழு

துவது ஒரு வித்தையாக ஏற்பட்டது; வரவர, அது முதிர்ந்து, வா
க்தியங்கள் பாடல்கள் முதலிய எழுத்துப்பிரதிகளைச் சோபிக்கச் செ
ய்து படங்களாக உபயோகிப்பது வழக்கமாயிற்று. 'ரசம் நாமா'
வைச்சோபிக்கச் செய்வதற்காகச் சித்திரவேலைக்காரர்களுக்கு ஆக்
பர் சக்கரவர்த்தி 6-லக்ஷம் ரூபா கொடுத்தார். ஏறக்குறைய அறுபது
வருஷங்களுக்கு முன்னர் ஆள்வார் (Alwar) என்னும் இராச்சி
யத்து மகாராஜா பன்னிசிங்கு என்பவர் பாரசீகக் கவிச்சிரேட்ட
ரான ஸாதி என்பவர் எழுதிய 'குலிஸ்தான்' என்னும் அற்புதக்
கிரந்தத்தின் கையெழுத்துப்பிரதியை 50,000 ரூபா கொடுத்துச்
சோபிக்கச் செய்தனராம்; அந்தப்புத்தகத்திற்கான முழுச்செலவும்
ஒரு லக்ஷம் ரூபா இருக்கும். ஒவ்வொரு புடத்திலும் (பக்கத்
திலும்) உள்ள கரைக்கட்டுக்கோலம் மற்றொரு பக்கத்தில் இல்
லாதவாறு புத்தகம் முழுமையும் வெவ்வேறுவிதமான கோலங்கள்
வரையப்பட்டிருக்கின்றன. பாவி பாஷையிலுள்ள கையெழுத்துப்
பிரதிகளும் இவ்வாறு தங்கத்தினாலும் வர்ணங்களினாலும் அலங்
கரிக்கப்படுகின்றன. இன்றைக்கும் செல்வமிருந்த மகம்மதியர்களி
ருக்குமிடங்களிற் கையெழுத்துப்பிரதிகளை யலங்கரிக்கும் வேலை
கொஞ்சம் தலைகாட்டி நிற்கின்றது. லக்னோ (லக்ஷ்மணபுரி), ராம்பூர்,
ஆக்ரா ஆகிய இப் பட்டணங்களில் காச்மீரதேசத்தவர் சிலர் இத்
தொழிலை அவலம்பித்துவருகிறார்கள். விலைகள் ஒரே நிலையிலிரா;
சோபிதமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட 'கொரான்' புஸ்தகமொன்று ரூ
100-க்குக்கிடக்கும்; திபேத்து தேசத்தில் அலங்காரமான கையெ
ழுத்துப்பிரதிகள் உள்; அவை வெள்ளியில் எழுதப்பட்டவை; ஜகந்
நாதத்தைச்சேர்ந்த கடகம் ஜில்லாவில் (ஓரிஸ்ஸா) புனையோலையிலே
ழுதப்பட்ட புஸ்தகங்கள் வெகுவினோதமாக அலங்கரிக்கப்படுகின்
றன; சென்னை ராஜதானியிலும் வங்காளத்திற் சில பாகங்களிலும்
புனையோலையில் கடிதங்கள், பத்திரங்கள், தஸ்தவேஜுகள், கணக்
சூகள், ரசீதுகள் முதலியன இன்றைக்கும் எழுதப்படுகின்றன. அவ்
வோலையில் இரும்பாணிகொண்டெழுதி அந்த எழுத்துப்பள்ளங்
களில் மசிபடிபுமாறு கரிபூசுகிறார்கள்; பிறகு அந்த ஏடுகளை அலங்க
ரிக்கிறார்கள். அத்தகைய கிரந்தங்களுள் ஜயதேவகவி இயற்றிய கீத
கோவிந்தம் என்னும் புத்தகம் மிக நேர்த்தியாகச் செய்யப்பட்டிருக்
கின்றது; அது கல்கத்தாவில் இருக்கின்றது. புல்லாங்குழற்பிடித்த
கிருஷ்ணவிக்கிரகம், கோபிகாஸ்தீர்களின் இயற்கை வடிவம், கன்று
கள் ஊட்டாநிற்கும் பசுக்களின் வாட்டமான நிலை, புஷ்பபாண
மேந்திய மன்மதனுடைய வீம்பு ஆகிய இவை முதலான சித்திரங்கள்
மேற்கண்டவாறு சோபிக்கப்பெற்ற கையெழுத்துப்பிரதிகளுள் மிக
ரம்பியமாக விளங்குகின்றன.

(இன்னும் வரும்)

தேசஞ்சாரி.